XIII. évfolyam 35. szám. 1957. október 17. Ára: 1 forint

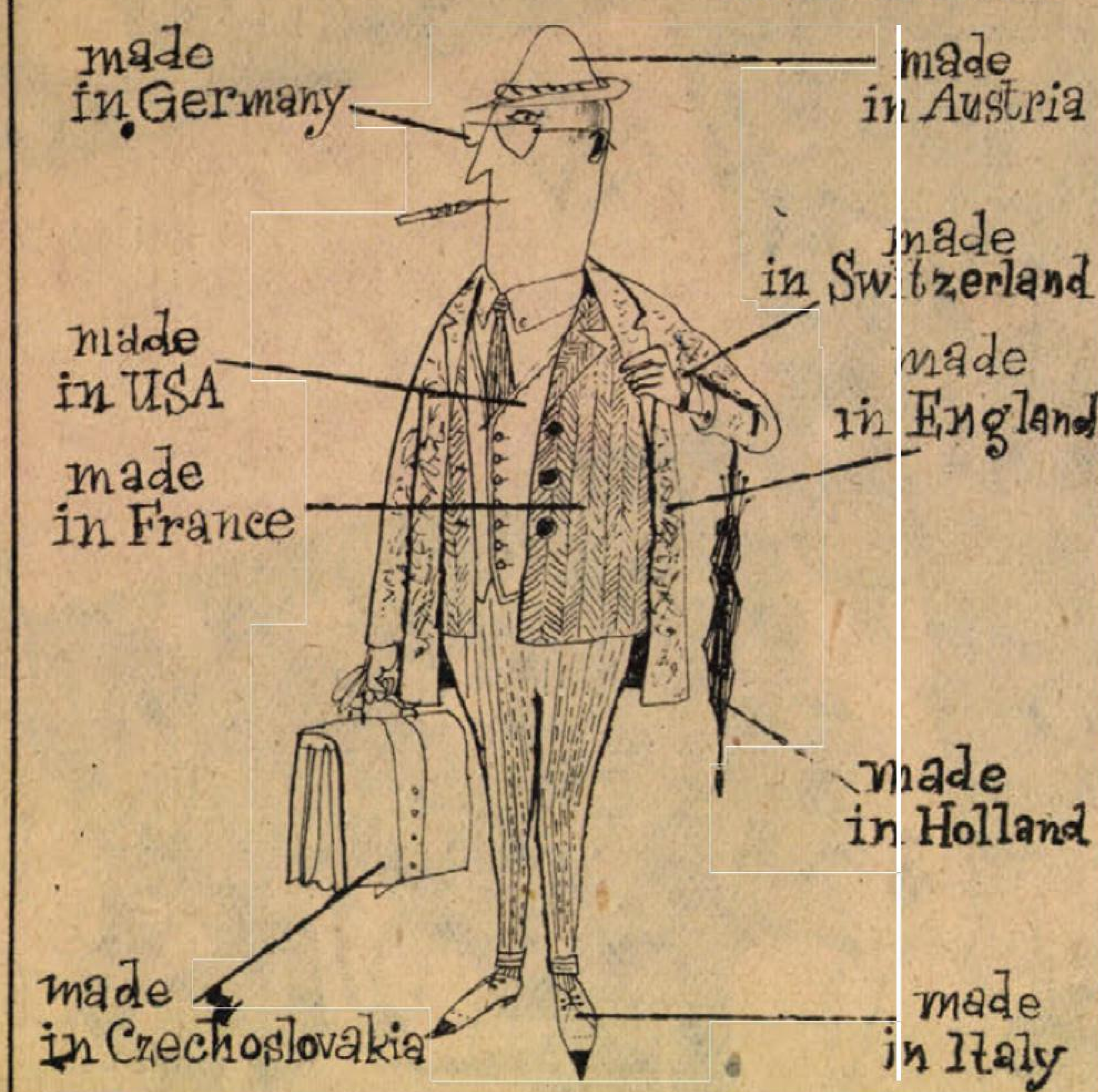

Szenzáció a világűrben

— Jé! Külföldi kocsi!...

Világfi, „Made in Hungary”

Hegedűs István rajza

Példázat

Mészáros András rajza

— Miért azt a kiskutyát bántod? Hiszen a másik ugat!
— Igen, de az harap is!

Az örök elégedetlen

Gerő Sándor rajza

— Kérek valami csillapítót, belefájdult a fejem ebbe az utcai csendbe...

Pletyka

— Jónapot.

— Jónapot.

— Nézze, szomszédasszony. Tudja, hogy én nem szeretek senkivel veszekedni, de azért azt nem hagyom, hogy a hátam mögött rágalmakat szórjanak rám.

— És szórtak?

— Szórtak.

— Ne hagyja. Az a legrondább, amikor az embert a hátamögött rágalmazzák. Ha valaki rágalmazni akar, rágalmazzon az ember szemébe. Igaz?

— Igaz.

— Ilyenek az emberek! De tudom, hogy mindig a Csontosnénak a keze van a dologban. Erre van ideje, arra nincs, hogy annak a részeg

disznó férjének kimossa az ingét. Tudja mit mondott magáról?

— Mit?

— Hogy magának azért tellik városi bundára, mert a gyárból lopja a harisnyatartókat.

— Ezt mondta?

— Ezt.

— És maga?

— Én letagadtam. Mondtam, hogy maga annyit nem tudna lopni, hogy egy ilyen bundát vehessen belőle, mert az legalább négyezer forintba került. Tudja mit felelt? Hogy persze, hogy nem, de a maga ura mindennap nyolc biciklipedált hoz haza és két kéz többet lop.

— Hű, az anyját annak a lepcsesszájú vén satrafának! Ő meri kinyitni a száját, más tisztességes emberre, aki lavórba pucolja a krumplit és az edénymosóban főzi ki férje fehérneműjét! Egy ilyen?! Tudja, hogy azt terjeszti, hogy magát meg minden este vacsora után megveri a férje és azért görbe a nyaka is?!

— Azt mondta, hogy az én nyakam görbe? Na, görbe lesz neki a dereka is, csak találkozzak azzal a koszfészekeszenciával.

— És, hogy a férje veri vacsora után, azt mondtam?

— A nyavalya törje ki őt a Kovácsnéval együtt, akit tényleg ver a férje. Mert engem egyrészt nem ver a férjem, másrészt nincs az nála megkötve, hogy csak vacsora után ver, harmadrészt akkor ver a férjem, amikor jólesik neki, negyedrészt kinek mi köze hozzája, ötödrészt meg Csontosné akassza fel magát a Kovácsnéval együtt!

— A Kovácsnéval mi baja?

— Nekem semmi csak, utálom, hogy mindenfélét mond magára.

— Énrám? Mit?

— Elég ha azt mondom, hogy szerinte maga moslékkal eteti az urát?

— Elég! ... Milyen moslékkal?

— Hát, amit főz! Azt mondja, hogy maga csipetke nélkül főzi a bablevest, mert sajnálja a lisztet! Pedig az csak csipetkével jó.

— Ő mer beszélni, aki öt deka sóért jár a boltba és a tükerttől másfélkiló lignitet hoz a ridikülében, hogy megfőzze rajta a bablevest, hogy fulladjon meg benne csipetkével!

— Hát igen, így van ez, amikor ahelyett, hogy otthon végeznék rendesen a dolgukat, inkább pletykálnak.

— Igen, pedig otthon mindig lehet valamit csinálni.

— Látja, én most is mosok és mikor érek még a végire.

— Nagy a család.

— Igen... Segítsen már feltenni ezt a mosófazekat... Köszönöm.

— Akkor én megyek is, mert nekem is körmömre ég a munka.

— Viszontlátásra.

— Viszontlátásra.

— Hű, majdnem elfelejtettem, hogy miért jöttem át...

— Na.

— Mondja, igaz, hogy maga azt mondta, hogy én lopom a Lakatosék sufnijából a szenet úgy, hogy partvissal kikaparom ott, ahol félre lehet húzni azt a deszkát?

— Dehogy mondtam. Azt se tudom, hogy magának van partvisa.

— Van.

— És ki mondta ezt?

— A Horváthné mesélte, aki a Győrinétől hallotta, hogy a Beleznainé beszélt a Solymosnéval és azt mondta, hogy Retekné mesélte el neki, aki a Kőmárnétól tudja, hogy maga ezt mondta a Koszorusnénak.

— Hű, a Horváthné? Hát tudja meg, hogy nekem ugyanezt mondta magáról!

— Rólam?

— Igen. De én most átmegyek és megmondom a magamét annak a méregkeverőnek.

— Én is átruccanok egy kicsit diskurálni vele!

— Gyerünk!

— Jó, de siessünk, mert nekem még sok helyre kell mennem.

Kékvölgyi Vilmos

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A tudomány VILÁGÁBÓL

FRANKLIN BENJÁMIN

Hatalmas zivatar vonult át azon a délutánon is a város felett. A bogaras Franklin — mert így hívták csak őt a hivatalban, az Elektromos Műveknél —, idegesen járt-kelt a szobájában. Elméjét napok óta a légkör elektromos jelenségei foglalkoztatták, és munkatársai gyakran látták ezekben a napokban, hogy *házon kívül,* hol az erkélyen, hol a tetőn tartózkodott, méricskélve, különböző drótokat helyezve el a tetőn, ám a munkatársak nem csodálkoztak különösebben ezen, hiszen ismerték a főnököt.

Most, az elvonult zivatar után, Franklin különösen fel volt villanyozva, érezte, hogy közel jár a megoldáshoz. De szobája túlságosan forgalmas volt ezekben a percekben. A beosztottak egymásnak adták a kilincset, aláírásokkal gyötörték a főnököt, és néhány megrögzött ügyfél is egyenesen hozzá nyitott be, tekintettel arra, hogy az ő idejében a titkárság még nem volt feltalálva.

— Villámhárító! — kiáltott fel ekkor a bogaras Franklin, s a felfedezés ujjongó örömével rohant ki szobájából. Az első női alkalmazottat, kivel a hivatalban találkozott, megragadta és a szobája felé hurcolta.

— Itt fog ülni mától kezdve — mondta neki — és bárki keres, azt fogja mondani, hogy házon kívül vagyok!

Ilyen módon sikerült Franklin Benjáminnak felszerelnie az első villámhárítót.

* * *

Következő számunkban: W. Heisenberg.

(Somogyi)

KEVÉS A MÚZEUMI ŐR

Toncz Tibor rajza

Rembrandt: Mit csináljak? Valakinek vigyázni kell a képeimre...

Zárszámadás idején

Pusztai Pál rajza

Különös házasság

Sophia Loren, a világhírű olasz filmszínésznő, aki inkább alakjáról, mint alakításáról nevezetes, váratlanul férjhezment. Ez önmagában még nem meglepő, mert a hölgy már benne van a korban (24 éves), a házasság egyes körülményei azonban alaposan fölkavarták a nemzetközi közvéleményt. Tudniillik:

1. Carlo Ponti, a férj 20 évvel idősebb, mint Sophia,
2. Tizenhárom centiméterrel alacsonyabb,
3. Nős, két gyermeke van,
4. Mexikóban vált el a feleségétől, ez a válás azonban nem érvényes Olaszországban, tehát az ifjú férjet azonnal lecsukják bigámiáért, ha hazamegy.

Egy bizonyos: Ponti is, Sophia is alibit tud bizonyítani. Egyik sem volt ott a házasságkötésnél... Jogi megbízottak útján esküdtek egymásnak örök hűséget a mexikói Juarezban...

TÖBBET ÉSSZEL...

Lord Elton, a kitűnő oxfordi pedagógus, a következő tanácsot adta a szülőknek:

— Ha azt akarják, hogy gyermekük valóban elolvassa azt a könyvet, amelyet el szeretnének olvastatni vele, ne tegyenek mást, mint a gyerek füle hallatára szidják a könyvet, hogy milyen fölháborító, milyen veszélyes, s mennyire nem való gyerekeknek. Aztán hagyják kint a könyvet az asztalon.

Mi a magunk részéről csak annyit teszünk hozzá, hogy ez a módszer felnőttek esetében is beválik.

Színes viccek

Kasso rajza

A pokolban — Most mindazt a sok tüzelőanyagot el fogom égetni maga alatt, amit eddig szállítás közben eltulajdonított ...

A Szaharában A vágyak netovábbja.

Az űrben Kellemetlen meglepetés

Kulcs a lábtörlő alatt

Egy barátom mesélte:

— Lajoska megértő lélek. Amikor elkértem tőle a lakását — Elzát akartam felvinni oda — szó nélkül beleegyezett. Mondtam neki, hogy menjen moziba, de ő inkább osztályértekezletet szervezett a vállalatnál. Tehette, ő volt az osztályvezető. Mulatságos volt arra gondolni, hogy a szegény kartársak most azért értekeznek, mert én és Elza... Mondom, Lajoska rendes gyerek, máskülönben megrögzött agglegény. Sajnos, prózai lélek. Nincs fantáziája. Abszolute semmi fantáziája nincsen. De azért jó fiú. Aznap délelőtt megtelefonozta nekem, hogy minden rendben, vett egy üveg likőrt, huszonkét deka teasüteményt és a kulcs a lábtörlő alatt lesz.

Minden úgy ment, mint a karikacsapás. A kulcsot megtaláltam a lábtörlő alatt. Remegő kézzel nyitottam ki az ajtót. Elza besurrant a lakásba. Én utána, és bezártam az ajtót.

— Agglegény a barátja? — kérdezte Elza, miközben körülnézett a szobában. — Ugyanis meglepő rend van itt!

Az asztalon egy cédula feküdt. Lajoska írta. El akartam olvasni, de Elza egy vad mozdulattal kitépte a kezemből. A cédulán ez állt:

„Dugóhúzót találsz a konyhakredencben. A hangulatlámpa nem működik. Lajoska."

— Megható! — mondta Elza.

— Megható — bólintottam kissé idegesen és egy szenvedélyes mozdulattal magamhoz szorítottam Elzát. — Most képzeljük el, — rebegtem — hogy egy szigeten vagyunk. Ketten. Te meg én. Körülöttünk a tajtékos zöld tenger, fejünk felett albatroszok. Mit nézel?

— Ott, ott a széken van egy cédula — felelte Elza mosolyogva. — Aztán a székhez szaladt és szótagolva felolvasta nekem Lajoska újabb üzenetét:

"Az asztalon van egy cédula. Olvasd el! Lajoska."

— Gondos barátod van! — állapította meg Elza kissé gúnyosan.

— Olyan boldog vagyok, hogy eljöttél! — dadogtam. — Te nem is tudod, hogy milyen boldog vagyok, napsugaram, galambom, harmatom, mindenem...

— Nini, itt is van egy levél! — kiáltott fel Elza. — Itt találtam a zeneszekrényen. — Azt írja Lajoska, hogy a lemezekre vigyázz, a fürdőszobában ne csináljunk loccspoccsot és ha megéheztünk, a sütőben találunk palacsintát. A Lajoska sütötte...

Lajoska kezdett az idegeimre menni.

— Ne törődjünk most Lajoskával! — lihegtem. — Elza szívem, milyen kár, hogy most nem tudom megállítani az időt, hogy mindig együtt lehessünk, így ketten, egyedül... Te meg én... — Tovább akartam folytatni, de nem tudtam, mert tekintetem egy újabb cédulkára esett. A kisasztalon hevert az ablak előtt. Szép lassan odasétáltam és zsebregyűrtem. Elza szerencsére nem vett észre semmit, mert éppen Lajoska fényképeit nézegette a falon. Lajoska, mint pucér kisded, Lajoska, mint érettségiző diák, Lajoska, mint evezős...

— Szerelmem, te nem is figyelsz rám! — dohogtam sértődötten.

— Jóképű fiú ez a Lajoska — válaszolta Elza. — Miért nem mutattad be nekem?

— Látom, már nem szeretsz! — sóhajtottam és duzzogva leültem a dívány szélére. Azt vártam, hogy Elza leül mellém és vigasztalni kezd, de nem ez történt, mert egy újabb levelet talált. Nevetve olvasta fel nekem:

„A szerelmesversek antológiáját megtalálod a könyvespolc harmadik sorában, balról a negyedik. Lajoska."

Elza megtalálta a könyvet a jelzett helyen. A könyvből egy cetli állt ki.

„Ne vidd el! Könyvet elvből nem adok kölcsön! Lajoska."

Most már komolyan dühös voltam. Felugrottam a díványról és Elzához rohantam.

— Istenem, milyen kegyetlen tudsz lenni! — sziszegtem és megragadtam a karjánál fogva. — Szeressél!

Éreztem, hogy elérkezett a döntő pillanat. Karomba vettem. Elza átölelte a nyakamat és egy szót sem szólt. Amikor gyengéden letettem a díványra, így sikoltott fel:

— Te, megint egy levél! — S kacagva olvasta fel, szinte alig lehetett érteni, mit mond. — „A függönyt húzd be, mert szemközt lakik egy öreg ügyvéd, az állandóan kukucskál. Lajoska." La-jos-ka! — nevetett Elza fuldokolva, könnyes szemmel, aztán ellökött magától és hahotázva kirobogott a szobából.

— Elza! — kiáltottam utána. — Elzácska! — De akkor már messze járt.

— Mindennek vége! — keseregtem és amikor lógó orral kifele ballagtam, az előszobában megtaláltam Lajoska utolsó üzenetét:

„A kulcsot ne felejtsd a lábtörlő alá tenni."

Ott, abban a pillanatban ütött meg a guta.

Mikes György

Fohász

Kérem doktor úr, én nyíltan és férfiasan bevallom, hogy félek. Nem, kedves doktor úr, én talpig férfi vagyok, én nem azért félek, mert gyáva vagyok, én — ha kell — farkasszemet nézek a halállal, én megküzdök a hétfejű sárkánnyal, engem magamra hagyhat egy sűrű erdő közepén csillagtalan éjjel, — haramiák, kísértetek erdei manók nekem smafu. Én kérem azt a szót, hogy „gyávaság" nem ismerem, én csak azt a szót ismerem, hogy „félelem" meg azt, hogy „rettegés", de mindezeket is csak akkor, ha fogorvosnál vagyok s ülök a székben s jön a fogorvos valamivel a kezében. Nekem hiába mondja doktor úr, hogy a kezében tükör van, én a tükörtől is félek, ha az ön kezében van, mert ön a tükörrel kopogtatni fog s akkor én szörnyet halok, holott élhettem volna még, a haza javára és a magam hasznára. Kérem doktor úr, ha meg akarja tekinteni a fogazatomat, közeledjék hátratett kézzel s úgy tekintse meg, de talán még egyszerűbb, ha találkozunk valamelyik kávéházban és én elmesélem, mi újság a számban. Meg kell értenie, kedves doktor úr, hogy nem vagyok gyáva, hadviselt férfi vagyok, nem szeretném, ha valami nyimnyám alaknak tartana. Én kérem személyesen vettem részt a világtörténelem legkínosabb szakaszaiban, hordtam a köveket Kufu piramisához, kitüntettem magam a trójai háborúban, megálltam helyemet a népvándorlás mozgalmas éveiben, elsőnek rohantam a Szentföldre, amikor keresztes hadjáratot hirdettek, a mohácsi csata után átúsztam a Dunát teljes páncélzatban, vitézül ostromoltam Budavárát, mint német zsoldos, és vitézül védtem, mint török szpáhi, a harminc éves háborúból huszonnyolc évet a csatamezőn töltöttem, tizenhét özvegyet mentettem ki a szegedi árvízből (és közben vizes se lettem!), elsőnek szöktem meg az Isonzo mellől, belátván, hogy a háború elveszett s olyan bátor vagyok, hogy a második világháborúba bele sem avatkoztam. Nem dicsekvésből mondtam mindezt, csak hogy lássa, kivel van dolga s hogy megértse hogy én *csak* a fogorvostól félek, semmi mástól. Egy olyan férfi, ki az egész világtörténelmet végig küzdötte, kiérdemelte az ön kíméletét s úgy gondolom jogom van megkívánni, hogy levett kalappal álljon meg előttem, fúró, horog, nyárs, tű, lándzsa, kampó, csáklya nélkül. Én megvallottam önnek, hogy félek, s ezzel férfiúi önérzetemet a kezébe tettem le, de az ön kezébe teszem le az életemet is, mert ha az én fogamat fúrni, reszelni, csiszolni, vésni, kaparni, kocogtatni tetszik vagy bármi mást tetszik vele csinálni, én azonnal elpusztulok s ön háborgó lelkiismerettel szólhat ki az ajtón: jöhet a következő. Drága jó doktor úr, én eddig itt fölényeskedtem, sőt csaknem hepciáskodtam, de most megtörten könyörgök: kíméletet! Szeretetet! Könyörületet! Ne vegyen a kezébe semmit doktor úr, minek a szerszám az olyan elhivatott fogorvosnak, mint ön! Gyógyítson meg szelíd mosolyával, cirógassa meg galambősz fejemet, hiszen ön nem kegyetlen ember, látom a jóságos tekintetéből s úgy hallom melegszívű férfi, jó családapa.

Mit tetszik mondani? Hogy tátsam ki a számat? Hát hiába rimánkodtam, hiába aláztam meg magam, minderre ön csak azt mondja, hogy tátsam ki a számat? Hát így vagyunk? Nem doktor úr, csalódtam önben. Hóhérkezekre nem adom magam. Alászolgája.

Tabi László

Vezércikk-stílusban

Toncz Tibor rajza

— Elmész hazulról kisfiam?
— Igen, mama, moziba megyek ifjúsági, kulturális igényeim jogos kielégítése céljából . . .

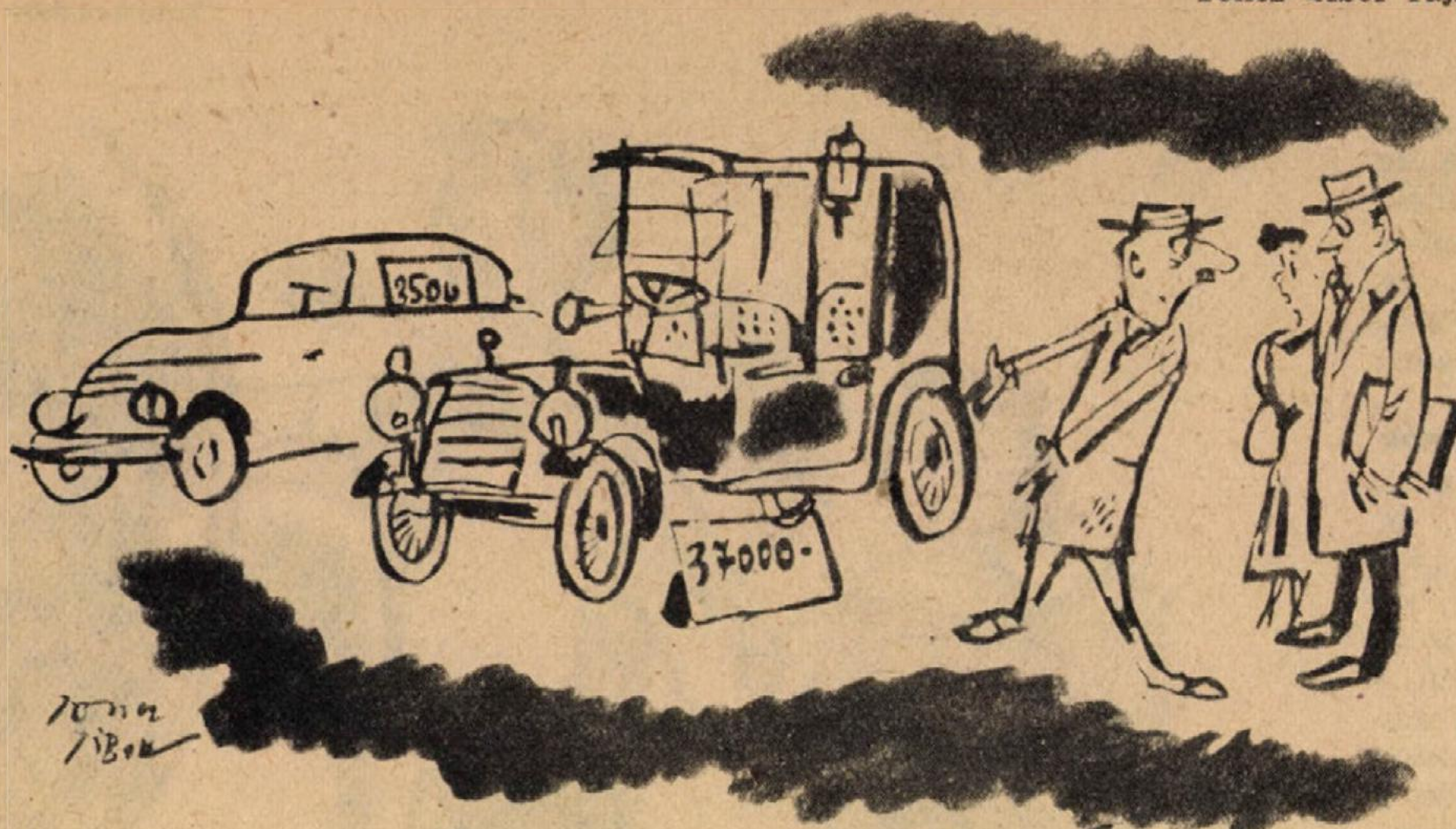
A kritikus rulettje

Szegő Gizi rajza

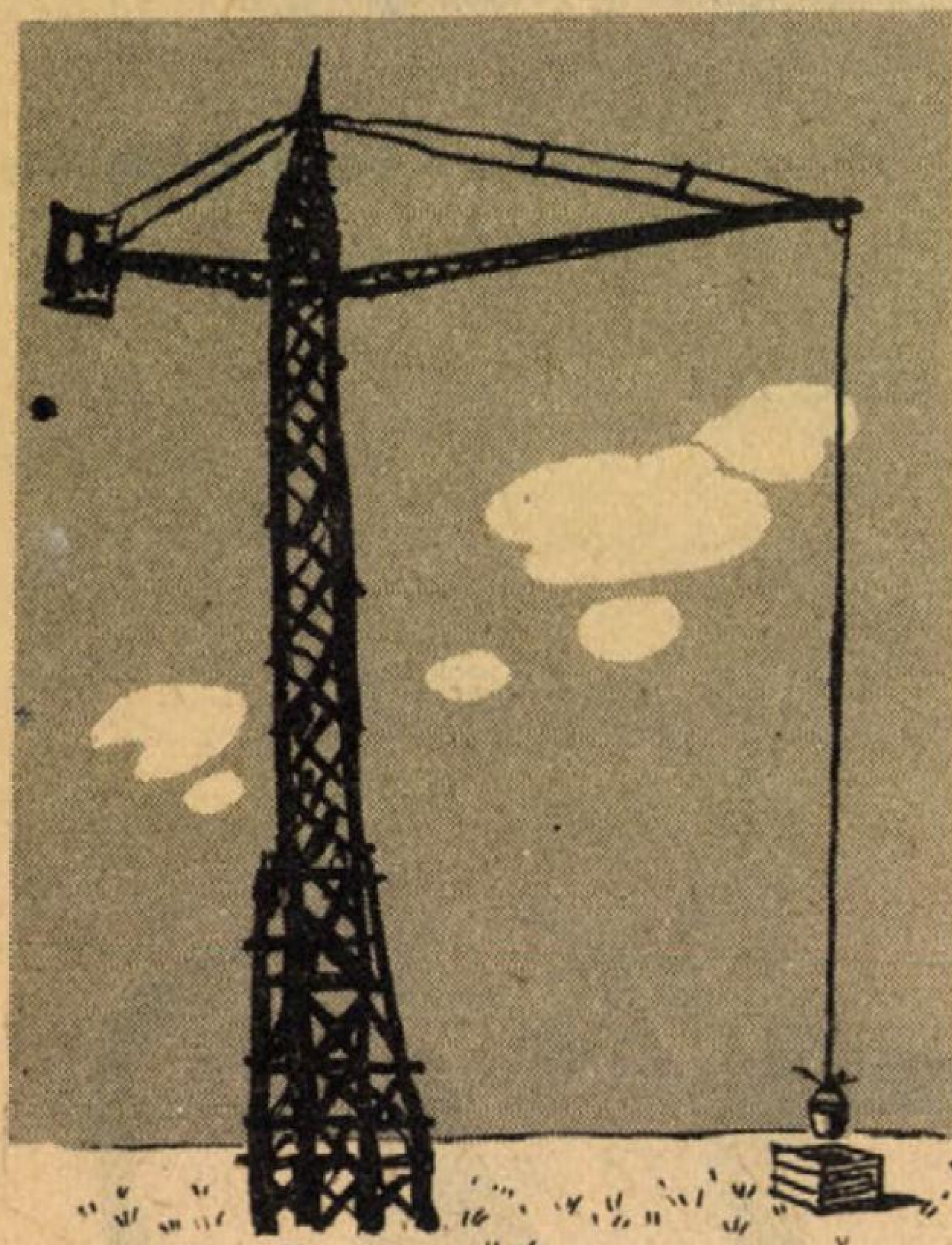
PESTI AUTÓBÖRZE

Toncz Tibor rajza

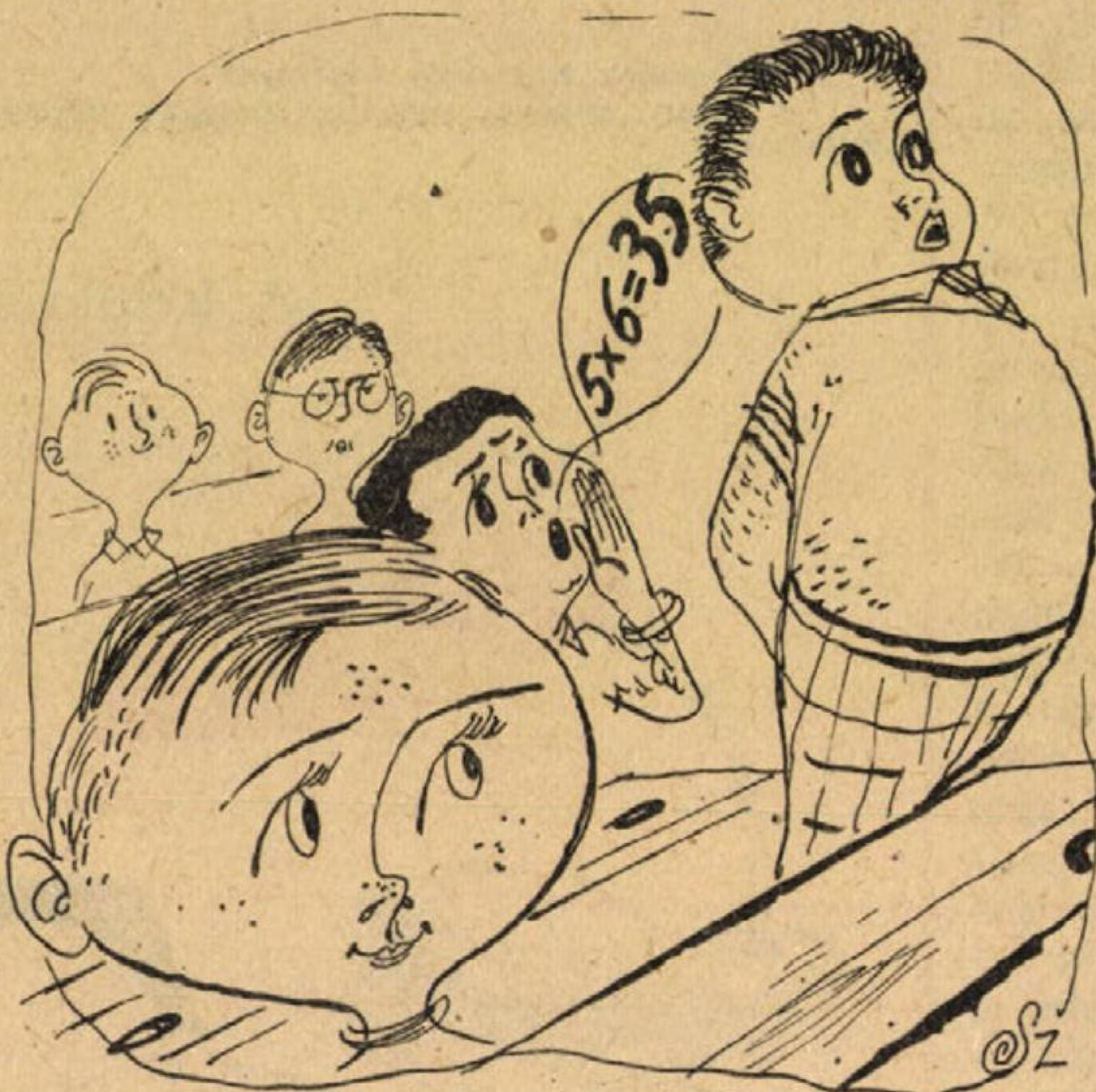
— Ez drága önnek? Tudja, ki ült ebben a kocsiban, uram? Maga Mária Terézia! . . .

Iparosítás falun

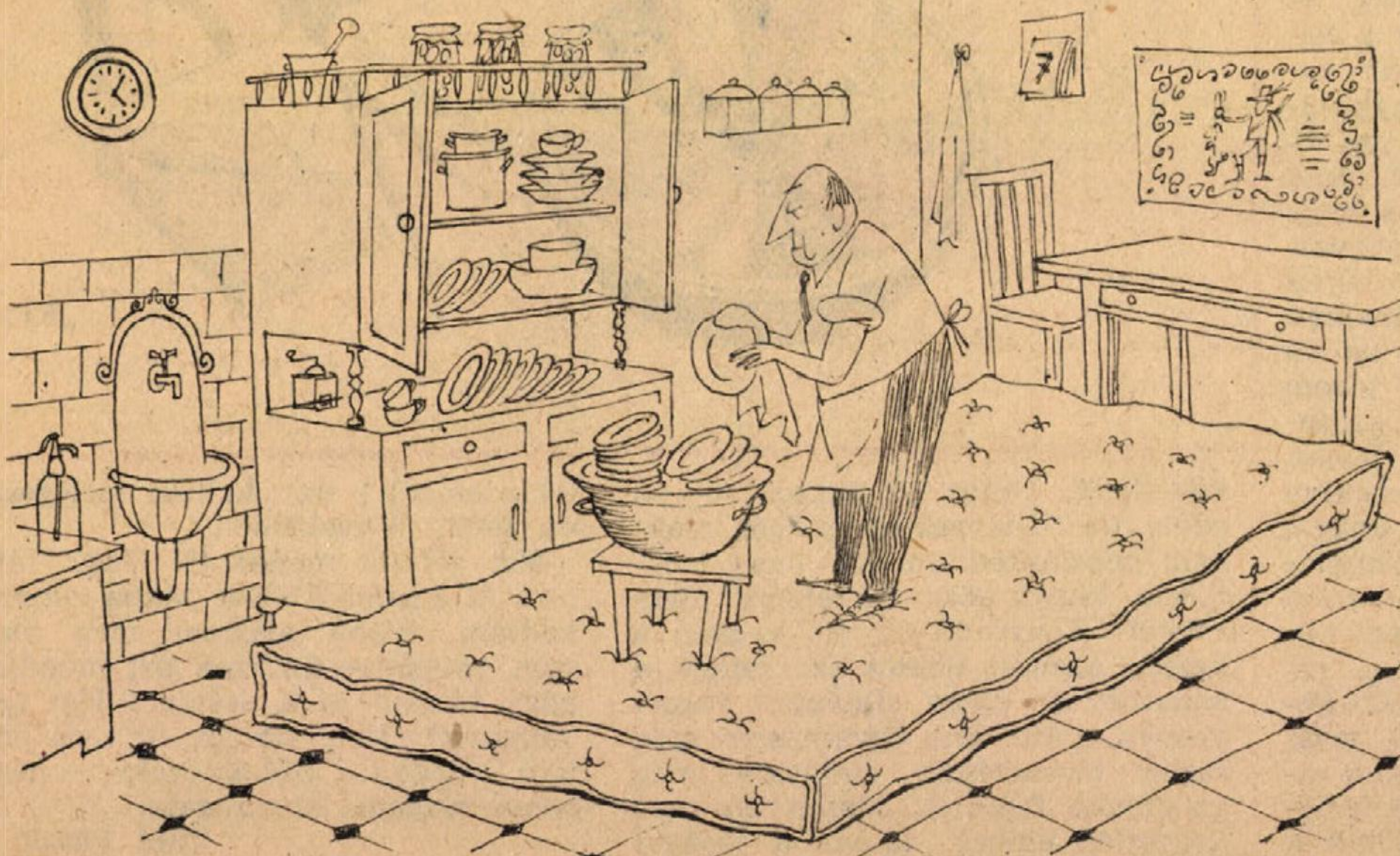
Rémhírterjesztő az iskolában

Szür-Szabó József rajza

Biztonságos mosogatás

Kaján Tibor rajza

Így kezdődött,

hogy délelőtt a filmgyárban voltam, hol a film átvevő-bizottság előtt, egy nyugatról érkezett kalandos-filmet forgatták, mindössze annyi gondolati tartalommal, hogy egy nagyerejű ember általában inkább képes megverni egy kevésbé erős embert, mint megfordítva. A bizottság a filmmel elég röviden végzett, nem vásárolta meg. Különösen Beleneki — kivel együtt távoztunk — volt erősen a film bemutatása ellen, s még útközben is sokáig háborgott, a filmben látott verekedésnek durva ösztönöket kifejlesztő hatása miatt. — Mily kártékonyak lehetnek az ifjúkorra az eme filmek — mondá Beleneki, én pedig nem mertem bevallani, hogy — úgylátszik nekem egyedül — mellesleg tetszett is egy kicsit a kalandos film.

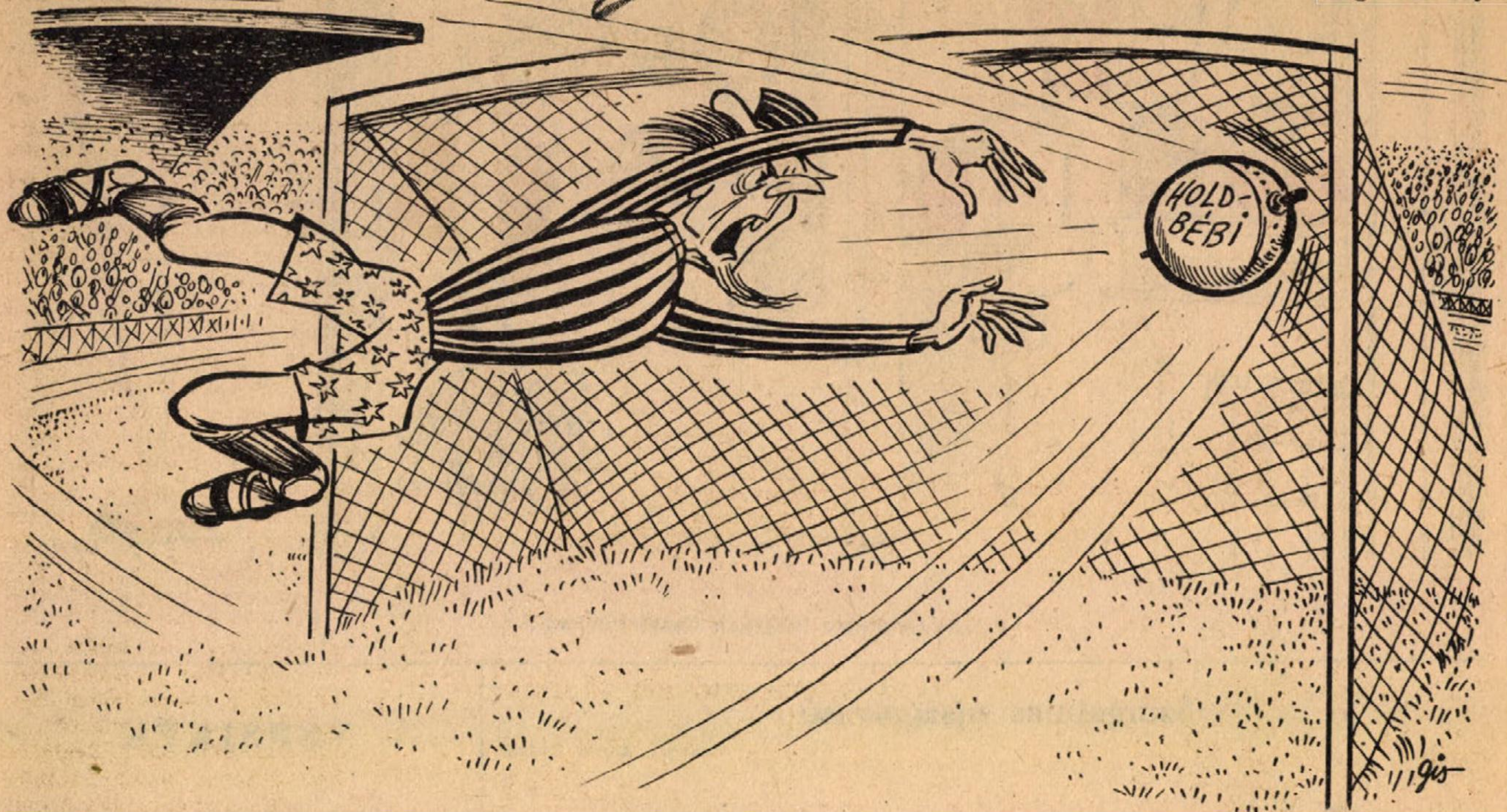
Hazatérve, a konyhában ebédemet kezdtem felmelegíteni, miközben a szomszédban, Horogi alaposan elverte a fiát és kikergette a folyosóra. Meglátva engem, Horogi bejött, s mutatta, hogy fiánál micsoda könyvet talált, általános iskolai füzetborítójába kötve, a „Sátáni pofon" című ponyvát. Horogi mesélte, hogy az ifjúságot elzülleszti az efféle könyv, s hogy keményen megtorol gyermekénél minden ilyenirányú érdeklődést. Helyeseltem, s nem mertem megmondani, hogy mellesleg olvastam én is a „Sátáni pofon"-t, s emlékezetem szerint egy kicsit egészen jól szórakoztam rajta.

Este pedig eltévedtem egy box-mérkőzésre, ahol az első sorban ült Horogi és Beleneki, és kettőjük között ültek a fiacskáik. Horogi most éppen így szólt a fiához: — Látod Lali, ha nem csúszik el az állcsúcsán ez a jobbegyenes, azóta már kiszámolták volna az ürgét. — Beleneki pedig, a fiacskájával együtt, ezalatt így kiáltozott: — Gyom-rá-ra! Gyom-rá-ra! Az egyik versenyzőnek ekkor vérbeborult az orra, amitől a fiúcskák visongani kezdtek, és hogy a másiknak is megrepedt a szája, mámoros ujjongásban szórakoztak. Ekkor azonban megszólalt a gong és Horogi, megborzolva a fiúcskák üstökét, fájdalmasan mondta Belenekinek: — Ha csak fél perccel tovább tartott volna a menet, láthattuk volna, mint roggyan össze mindakettő. — Majd üdvözöltek engem is és elmesélték, hogy fiacskáikat minden héten ide hozzák, boxot nézni, hogy egészséges és stramm felépítésű fiúcskák legyenek. Helyeslően helyeseltem, pedig mellesleg, — megint úgylátszik nekem egyedül — az egész boxmeccs a sok gyerméknézővel sehogyan sem tetszett, de persze hát nem mertem bevallani . . .

S. P.

Gól!

Szegő Gizi rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Vádlott áll a bíróság előtt Az ügyész érveit nem lehet megcáfolni. Végül is a bíró felszólítja a vádlottat, igazolja alibijét.

— Kérem, én a bűncselekmény elkövetésének délutánján két órától éjfélig Kemencseinél voltam.

— Mit csinált maga olyan hosszú ideig Kemencseinél?

— Kölcsönkértem tőle száz forintot.

— És ez a kölcsönkérés délután kettőtől éjfélig tartott?

— Próbált már elnök úr Kemencseitől valaha száz forintot kölcsönkérni?

*

Szín: vendéglő. Ketten ülnek egy asztalnál. Az egyik megszólal:

— A vegetáriánus konyha a legjobb a világon! A növényevés az egyetlen mód arra, hogy az életünket meghosszabbíthassuk.

A másik ámulva néz rá:

— Te beszélsz? Hiszen már a harmadik rostélyost eszed.

— Az én esetem más — hangzik a felelet. — Én meguntam az életemet...

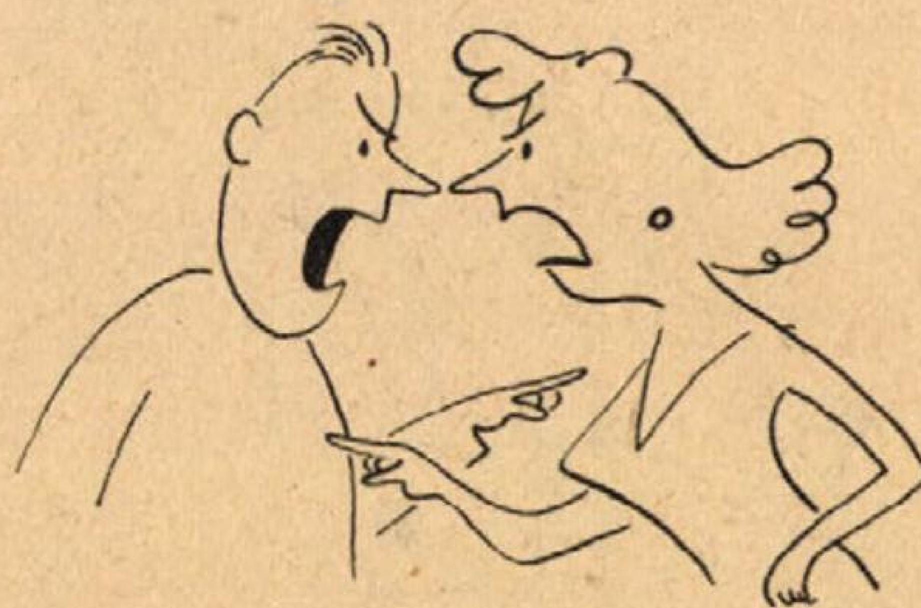
NE LOPJ - ébresztőórát!

Magára vessen az az áruházi tolvaj, akit a coloradói Denver egyik áruházában elcsíptek. Az illető ugyanis egy ébresztőórát rejtett a kabátja alá. Mielőtt azonban elhagyta volna az áruház épületét, az óra — hogy, hogy nem — csöngetni kezdett. A tolvaj ijedten eldobta az órát, a letartóztatást azonban nem kerülhette el.

Később azt vallotta, hogy azért dobta el az órát, mert felébredt a lelkiismerete...

Házastársak...

Vasvári Anna rajza

...a vendégek érkezése előtt

...ottlétük alatt

...távozásuk után

A MŰ-HOLDACSKA KÖSZÖNTÉSE

Heuréka, heuréka!
Megszületett az új téma.
Egy darabig ebből él a
Tudós, író és poéta.

Kicsi bár a derékbőség,
Holdbébié a dicsőség:
Dajkája a levegő-ég.
A szivekben extra hő ég.

Komponál a komponista,
Elavult a régi lista,
Telihold, mint téma, ritka.
Mű-hold sláger születik ma.

Fest a festő, friss a vászna,
A planétát rámintázza,
A vén holdat hideg rázza,
Főhelyen a mű-hold áll ma.

Hangját fogják hangfogóval.
Ujjonganak, ha megszólal,
Elég tőle csak egy sóhaj, —
Már olvadnak, mint a jó vaj.

Képét lesik távcsövekkel,
Egész égből ma csak ez kell;
Ragyoghat a csillagrendszer,
Hódolókat végkép nem nyer.

Eszemadta Hold-babája
Éljen, aki kitalálta!
Ünnepelt a kis palánta.
Büszkén hordja a családfa.

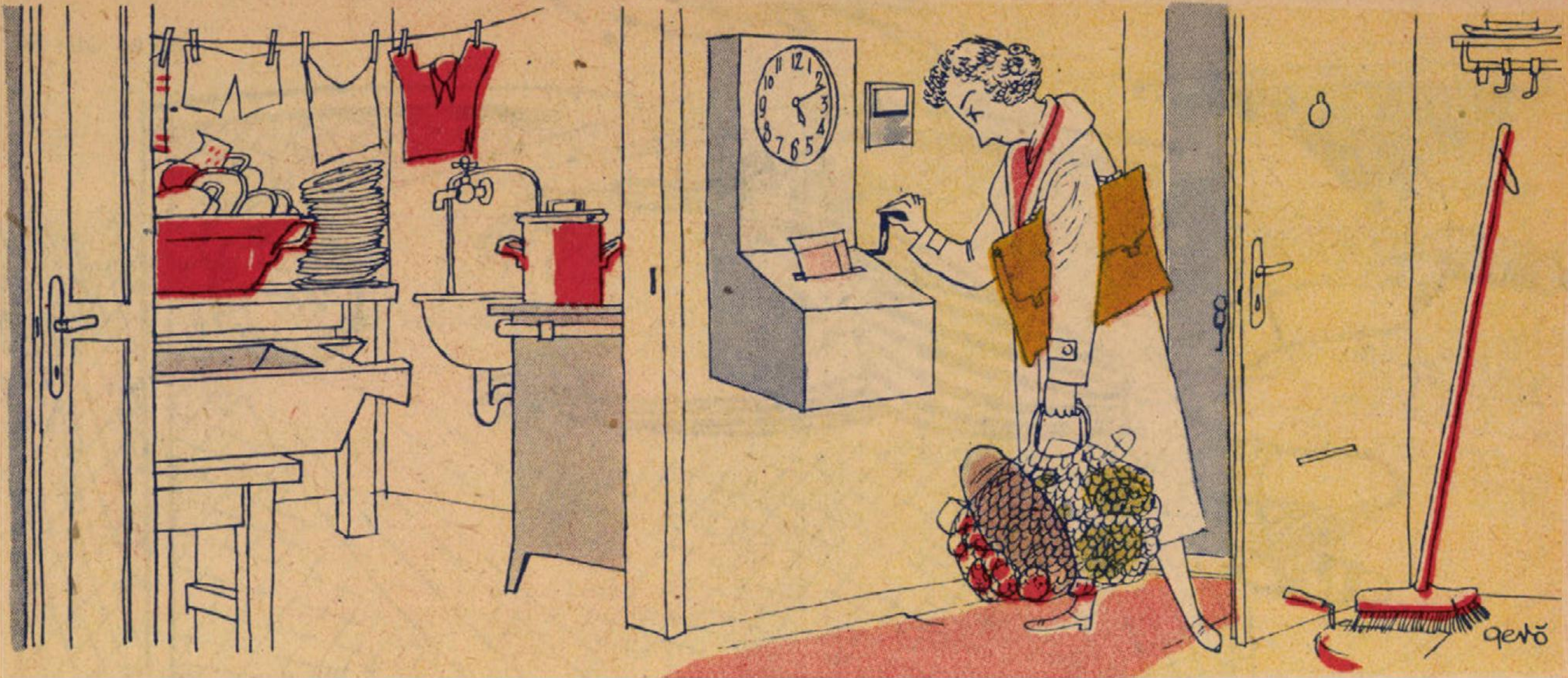
Földanyó csak azon reszket,
Ha holdbébik sokan lesznek,
Ugy nyüzsögnek majd, hogy csoda,
Lesz-e majd egy hold-óvoda?

Azt mondják a professzorok,
Hogy a kis holdbébi forog, —
Fordítva van ez a dolog:
Ma a nagyvilágon minden
A kis mű-hold körül forog!

K. Tóth Lenke

A második műszak

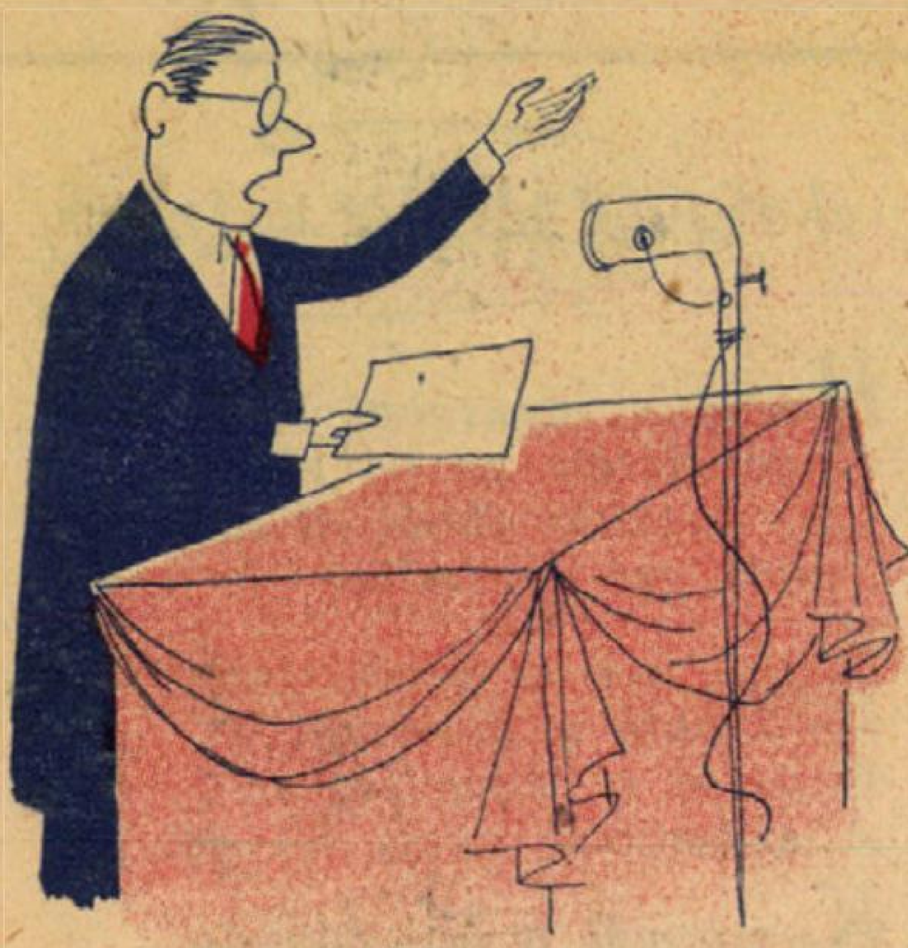
Gerő Sándor rajza

— Szerencsémre idejében hazaérkeztem ...

Szorgalmas újságolvasó

Vasvári Anna rajza

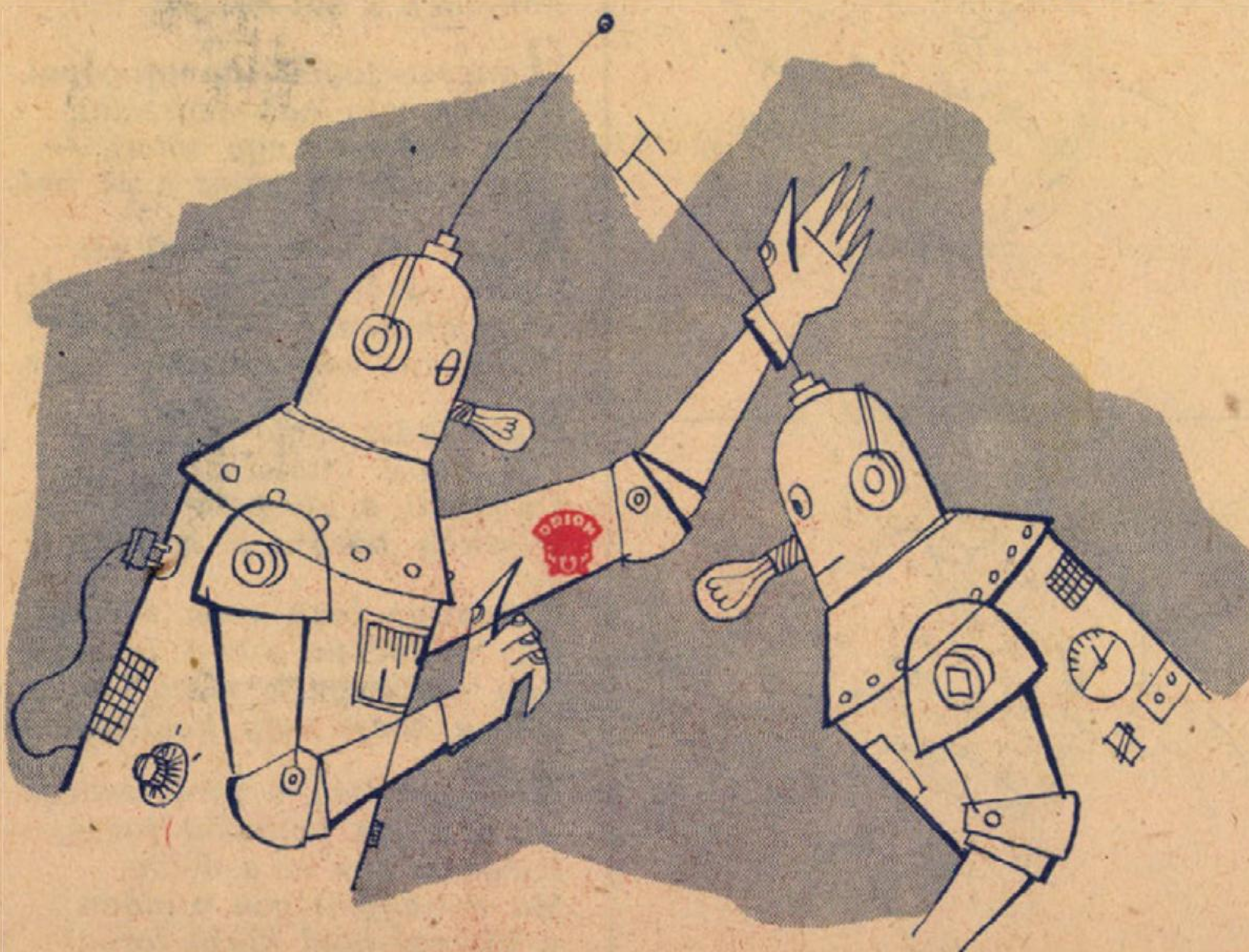

— És akkor eszméink dicső harcosa azt mondta a gyűlölt elnyomónak: vízszintes kilenc, függőleges tizenhat, o és ó között nem teszünk különbséget ...

Gépkorszak

Kaján Tibor rajza

Az anyajegy

VERSIKÉK

Tanács

Hogyan csinálj karriert?
Egyszerű a módszer:
Mószer!

Vikend

Magas barna hajadon,
Elindult egy kajakon.
Vissza is jött kajakon,
De már nem volt hajadon.

Következetlenség

Félórája bizonygatja,
Hogy paraszt volt anyja, atyja.
Aztán a lábamra hág.
Ej, te paraszt! — mondom neki,
Mire egyből pofonvág.

Szerelem

Elolvadsz, egy szempár feleletét lesv
S fekete fene esz fekhelyeden est

Csoda

Meghaltam és mennybe mentem,
Bizonyisten, nagy dolog.
Ott volt Szent Péter a kulccsal,
S hallelujás angyalok.
A szentek mind körülvettek,
Ámultam és bámultam.
Minden úgy volt, ahogy azt az
Iskolában tanultam.

Gépkorszak

Műhold süt a műégbolton,
Műfiú ül műlány mellett.
Műfiú szól: „Műleánykám,
Műszívemből, műszeretlek!"

Filozófia

Szólt az öreg marabu:
Engem mindig mar a bú ...

„Ne merülj a gondokba,
Dugd a fejed homokba!"

Szólt neki a strucc,
Pricc, pracc, prucc!

Gádor Béla

Egy kis történelem

1. Honfoglalás

– Nini! Ibusz társasutazás!

2. Lehel és a kürtje

Hja, akkor még nem volt csendrendelet

3. Búvár Kund

Látjátok, ennek az embernek nagy sövője van...

4. Zsigmond kora

A hivatali munkamódszerek kialakulása

5. Mátyást a Duna jegén választották

Így kell rövid értekezletet tartani

Feljegyezte: Mészáros András

Leánykérőben

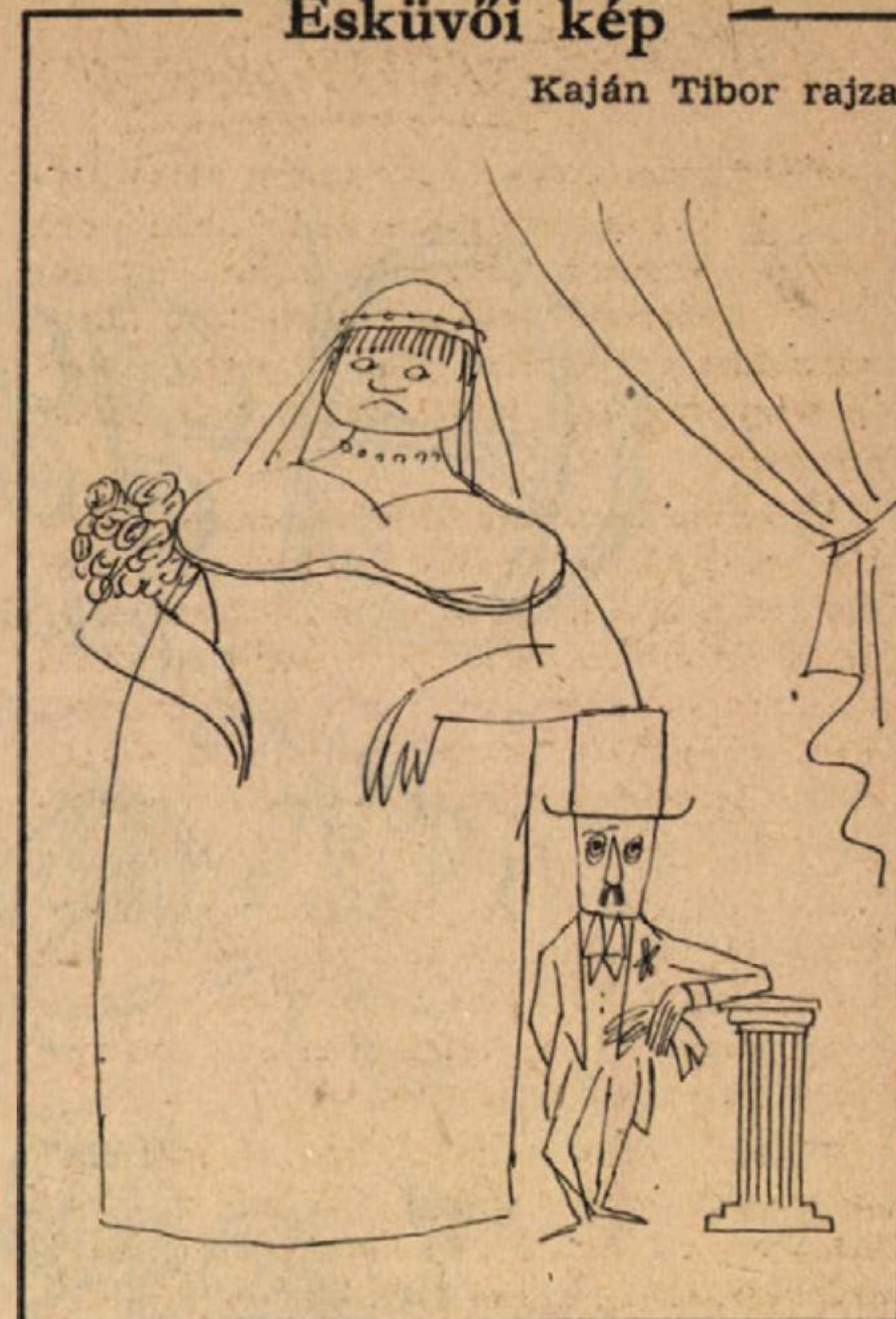
(Lengren, lengyel rajzolóművész karikatúrája.)

— Annál is inkább biztositani tudom Olgácska gondtalan jövőjét, mert kitűnő tippeket kaptam az eheti totószelvényhez . . .

Esküvői kép

Kaján Tibor rajza

HŐEMELKEDÉS

Láttam a „Láz" című filmet. Annyira fellelkesedtem, hogy én is írtam egy filmnovellát a „Láz" nyomán. Hátha megtetszik valamelyik filmdramaturgnak és felesbe megcsináljuk.

A harmincéves háborúban Döllinger Arthur cipőfűző-ügynök megtudja egy haldokló biborostól, hogy a „Láz" című filmnek van értelme.

— Hol találom meg? — kérdi izgatottan Döllinger. Rémülten látja, hogy a bíboros halott. Siránkozására azonban annyit még kinyög, hogy a Bakonyban.

Évszázadok múltán bekerül egy milliomoshoz fogasnak. Rettenetesen örül ennek a hivatalnak, mert a boszniai okkupáció óta állás nélkül lézeng. Itt megismerkedik egy kacér milliomoslánnyal, aki kineveti, mert Döllinger nem olvasta Freud professzort és nem tudja kívülről a Mehemed és a teheneket.

Döllinger azonban tud bánni a nőkkel. Rásóz egyet Lia, a milliomoslány hátsójára, mire az a karjaiba szédül és együtt töltik az éjszakát egy elhagyott bérelszámolóban. A hajnal azonban már talpon találja Döllingert. Útrakészen áll a lány előtt: vadászkalapban, viharkabátban, hegymászó-bakancsban, kezében fokossal.

— Kuda? — kérdezte Lia oroszul, mert művelt lány volt, több nyelven beszélt, azonkívül kerámiával is foglalkozott.

— Megyek a Bakonyba és megkeresem a „Láz" értelmét. Ha meglelem, visszatérek hozzád és boldoggá teszlek. Agyő!

És útnak indult.

Tizenhat évig kereste a Bakonyban. Benézett minden bokor alá, felmászott minden fára, de sehol sem találta. Rendszerint éjjel járta a hegyeket, mert akkor nehezebb keresni. Különösen a viharos éjszakákat kedvelte, amikor olyan sötét volt, hogy minduntalan elbotlott a saját szakállában. Mert már az is volt neki. Sok mindenfélét talált kutatás közben, így például megtalált egy elvesztett gombostűt a szénakazalban, megtalálta a bölcsek kövét, Attila sírját, de a „Láz" értelmét nem találta meg az istennek se.

Egy vérzivataros éjen betoppan egy kunyhóba, s ott talál egy mohával benőtt oboát. Elgondolkozva elfújja rajta a Radetzky-marsot. A zenére előbújik Ilonka és ámulva nézi a szakállas férfit.

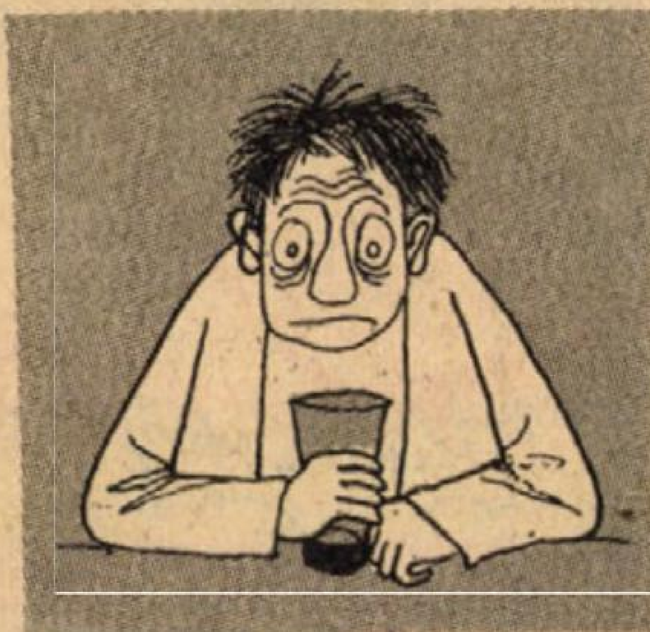
— Szereti a rántottát? — kérdezi Döllinger a lánytól, aztán szokásához híven rácsap egyet a hátulsó felére. Legnagyobb meglepetésére a lány nem dől a karjaiba, de segít keresni.

S megtalálják. A falu végén, egy köcsög-fán lógott egy köcsög, abban volt benne.

Boldogan tér haza Liához, és attól a pillanattól fogva mindenki csodálja, és irigyli Döllingert, különösen a mozilátogató közönség. Mégsem boldog. Reménytelenül szerelmes Ilonkába és minden hónap végén leutazik a Bakonyba, hogy megkérje a kezét, de mindig kosarat kap. Egy alkalommal pöttöm kislány kocog elébe és morcos hangon így szól:

— Báci, a grószmuti azt üzeni, hogy nem.

Nemsokára azonban rossz napok virradnak Döllingerre. A felesége elhagyja és magával viszi az egész havi kosztpénzt. A cipőfűző ügynök egyedül marad és teljesen elzüllik.

A „Láz" értelmét azonban féltve őrzi a farzsebében. Minden kincse ez. Tragédiája, hogy senki sem hiszi el neki, hogy ő tudja, mi az értelme. Kinevetik és gúnyt űznek belőle.

S most jön a vég! Egy megtévedt film-kritikus kilopja zsebéből a kincsét. Döllinger sírva, kifosztottan indul el az utcán hátrafelé.

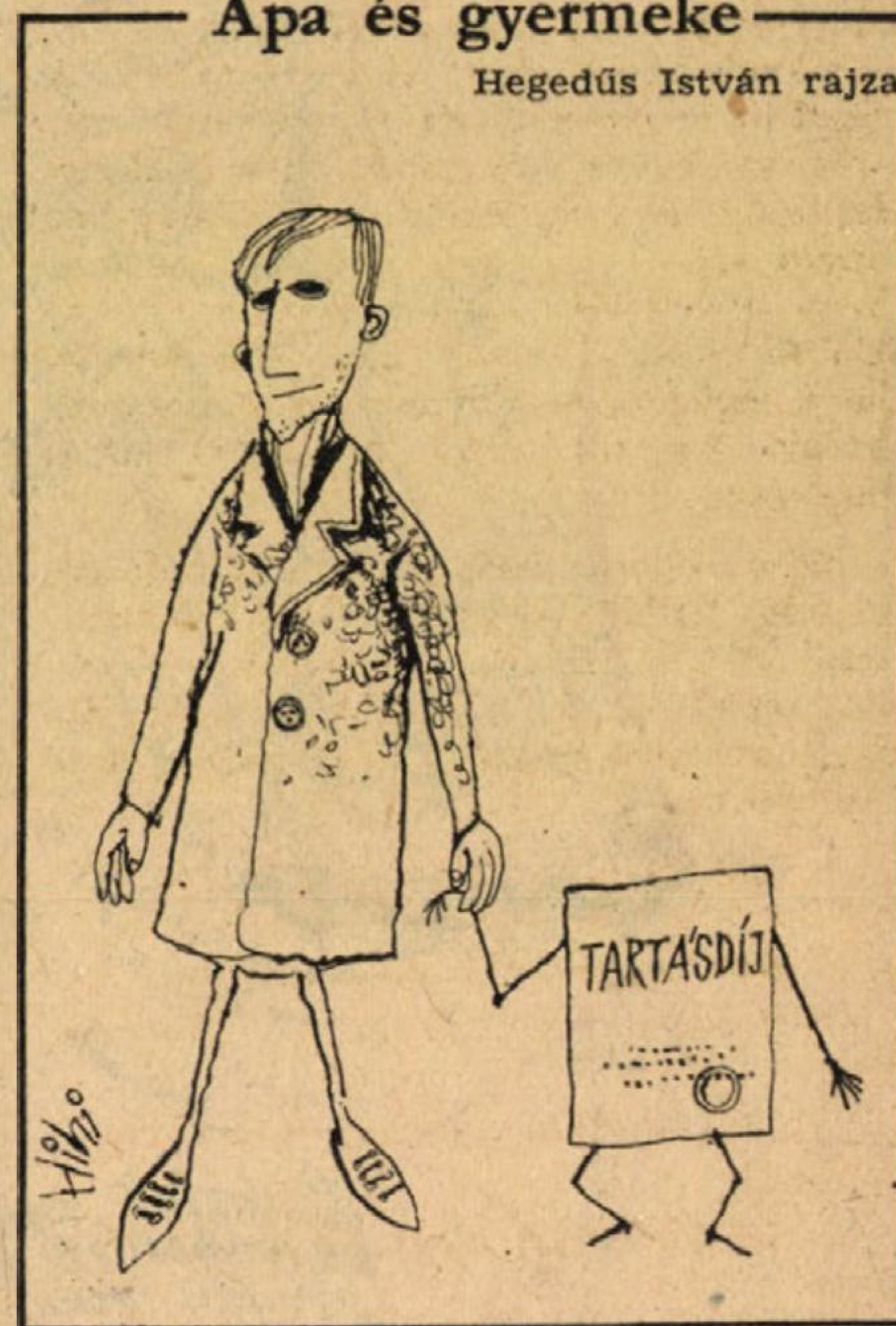
— Most már én sem tudom, hogy mi a „Láz" értelme . . . Most már én sem tudom . . . — zokogja, majd eszelősen felkacag:

— De más se tudja! És nem is fogja megtudni soha senki!

M. Gy.

Apa és gyermeke

Hegedűs István rajza

S. O. S.

Schwott Lajos rajza

— Halló, halló! IKV? Kérem, rendkívül sürgős ügyben azonnal jöjj . . . Vagy mégsem, várjanak még egy kicsit . . .

Vigasz ESERNYŐ-ÜGYBEN

Tudom, hogy már sokan elvesztették esernyőjüket, de talán kevesen vannak olyanok, mint én, aki tizenkét órakor vásároltam bambusznánzatú nyéllel ellátott esernyőmet és negyedegykor már nem is volt birtokomban.

Újonnan beszerzett tulajdonomat a postán, az egyik ablak előtt felejtettem. Amikor két perccel később visszasiettem, már bottal üthettem volna az esernyő nyomát. De nem üthettem, mert meggyfabotomat, amelyet akkor vettem, amikor a lábam fájt, alig egyhetes használat után vesztettem el.

Az esernyő elvesztését még valahogy kihevertem volna, de ami azután jött, azt már nem. Ugyanis elkövettem azt a szamárságot, hogy elpanaszoltam embertársaimnak az ernyő-esetet.

Az első, akinek elmondtam, másfél óráig vázolta előttem, hogy ő mi mindent veszített el. Azután közölte velem, hogy szórakozottság elleni eredményes védekezés céljából újabban mindent magához láncol. Megmutatta csavaros ceruzáját, amelyet vékony lánc kötött örök időkre órájának úgynevezett tiszti-láncához. A tiszti lánc viszont nadrágzsebéhez volt erősítve. Esernyőjét csuklójához béklyózta, tehát nem veszítheti el. Igaz, hogy az ernyő olyan szorosan van hozzákötve, hogy nem tudja megmarkolni és ha ki akarja nyitni, valakit meg kell kérnie, hogy segítsen, de a védekezés mégis csak bevált. Azt tanácsolta, kövessem ezt a módszert.

Második számú vigasztalóm elmondotta, hogy hallott egy esetet, amelynek szenvedő hőse a villamosmegállónál belebotlott ernyőjébe és a kerekek alá került. Legyek tehát boldog, hogy nincs már esernyőm.

A harmadik vigasztaló, papírt és ceruzát vett elő, azután megkérdezte:

— Mennyibe került az esernyő?

— Száztizenhét forintba — válaszoltam.

— Mennyit költesz hetenként totóra, lottóra?

— 13 forint 20 fillért. Két totó, két lottó.

— Egyet elhagyni. Ez heti 3,30, negyedévi 39 forint 60 fillér. Mennyi feketét iszol naponta?

— Három szimplát. De ülve ...

— Ezentúl minden nap csak kettőt fogsz inni állva. A megtakarítás negyedévenként 159 forint. Így tehát nemcsak megtérül az esernyő ára, hanem egy csomó pénzt is keresel azon, hogy elvesztetted.

Ez a beszélgetés egy József körúti eszpresszóban zajlott le. Utána végigsétáltunk a körúton. A Nyugatinál vette észre, hogy kalapját az eszpresszóban hagyta. Vissza akart rohanni, de lebeszéltem:

— Úgysem lesz már ott.

— De tegnap vettem — siránkozott. Gyönyörű nyúlszőr kalap volt!

— Éppen ezért vitték el. De vigasztalódj! Ha húsz évig csak levest és főzeléket ebédelsz, akkor nemcsak a kalap ára térül meg, hanem vehetsz magadnak a megtakarított pénzen akár egy Wartburg autót is.

Palásti László

Kultúrlottó az öltözőben

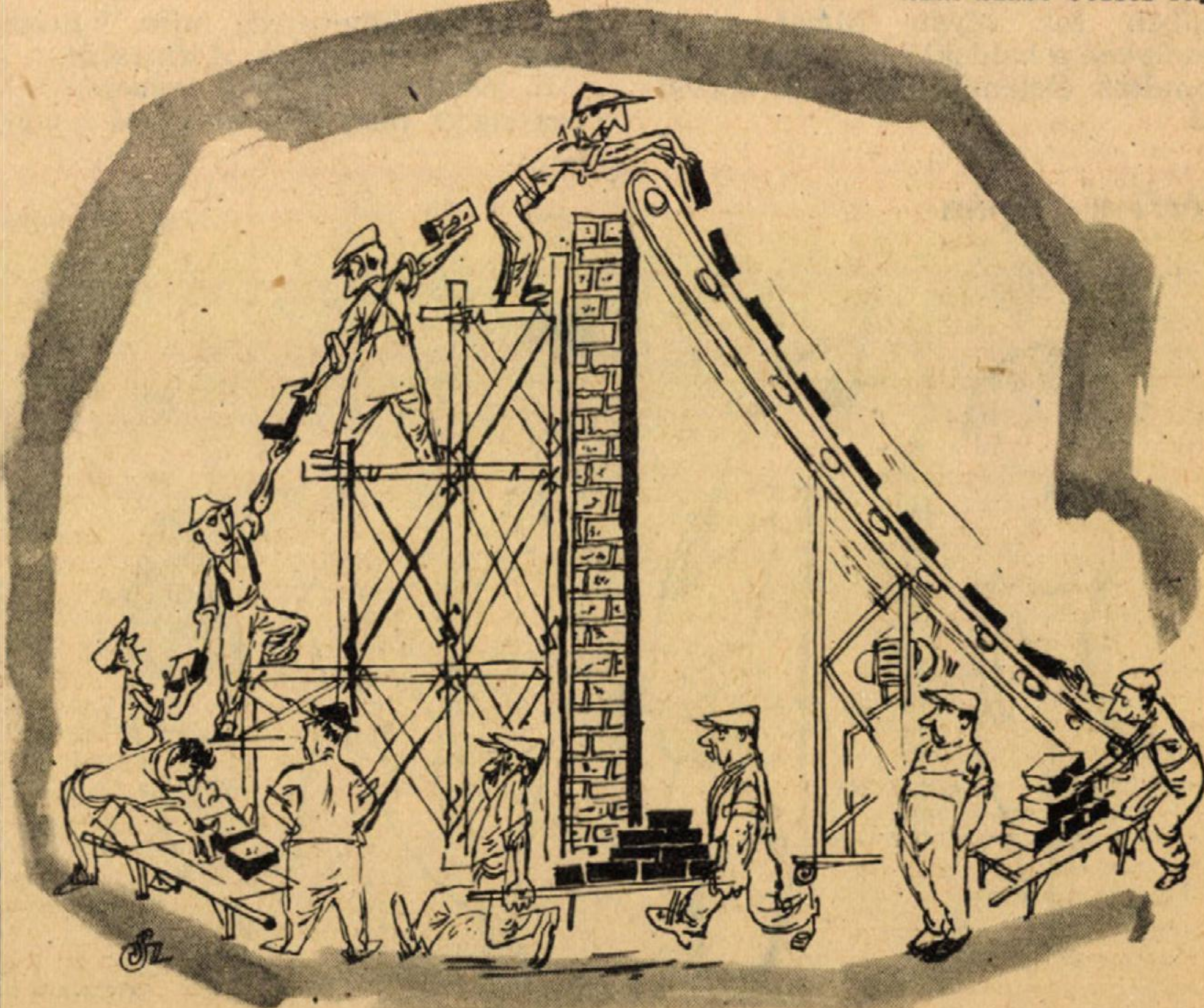
Tencz Tibor rajza

— Most üsd fel egy kétjegyű számnál és azt írom be ötödiknek ...

Improduktivitás

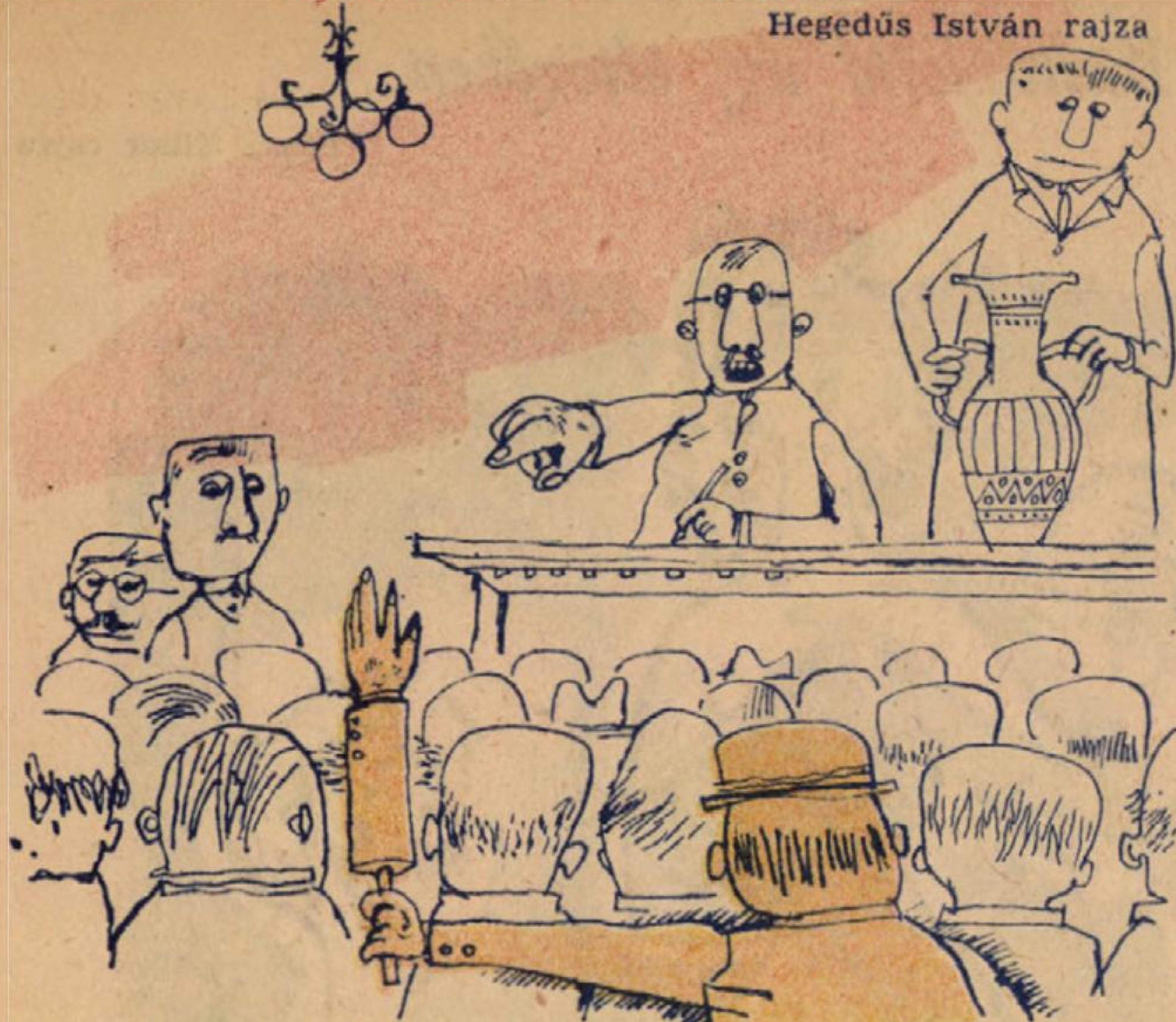
Szür-Szabó József rajza

Körbe, körbe ...

Újból vannak aukciók

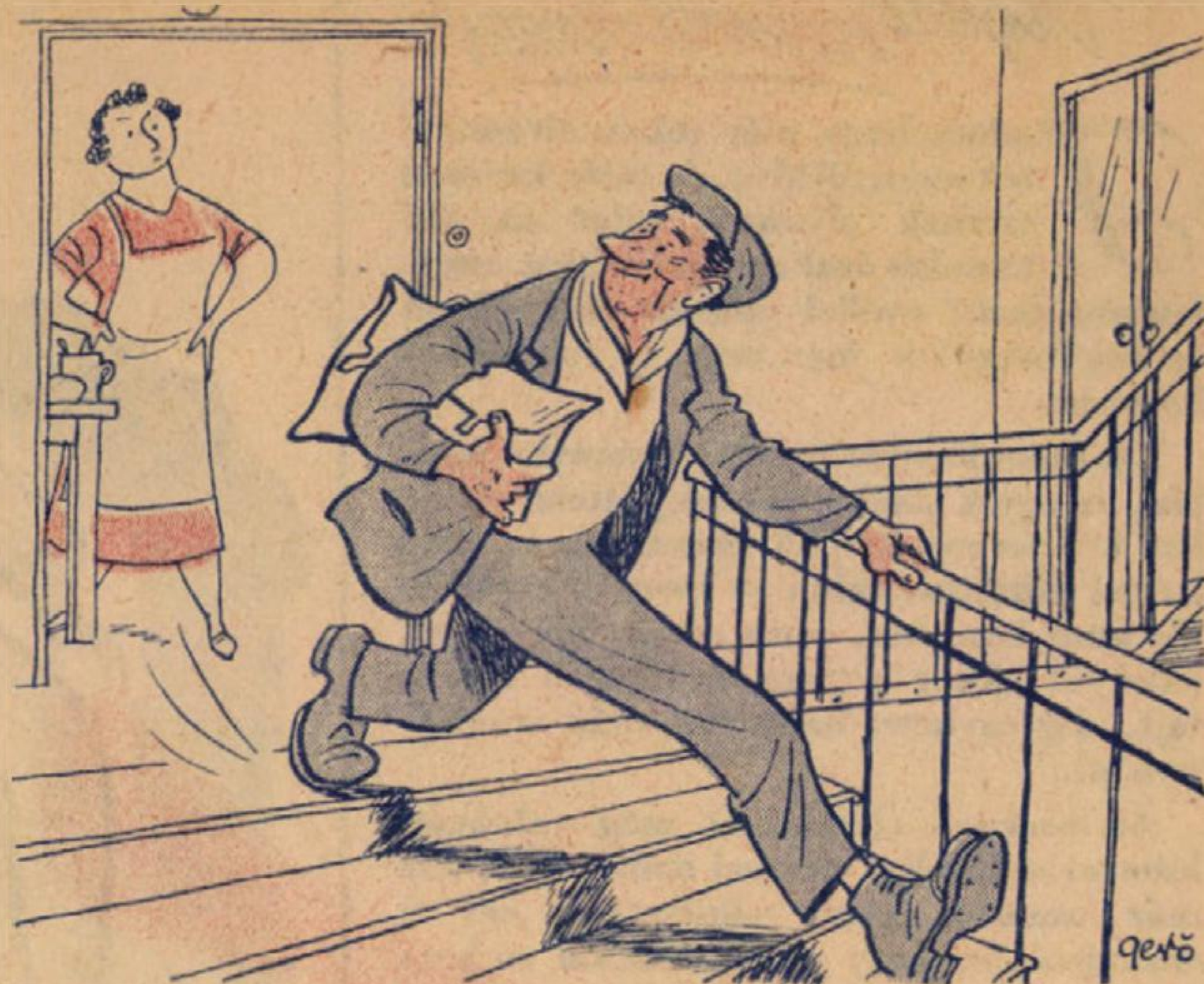
Hegedűs István rajza

Egy komolytalan látogató.

A soros

Gerő Sándor rajza

— Rohanok, anyukám, ma nyolc haver helyett kell bélyegeznem!

Mindig ellátták tanácsokkal

Ez a kis történet már az elején sem ígér hepiendet. Grózai sápadtan feküdt a kórházi ágyon és csodálatos ösztönnel érezte: ütött az utolsó órája. Kezelőorvosának nem volt ilyen nagyszerű ösztöne, mégis teljesen osztotta a páciens véleményét. De Grózai nem panaszkodott, nem siránkozott, nem lázadozott, engedékenyen feladta a harcot, mint sokszor az életben, amikor nála hatalmasabb erőkkel állt szemben. Különben is már túljárt a hatodik ikszen, tudomásul vette, hogy elért életkora nagyjában megfelel a sok évi átlagnak. Szellemileg teljesen friss volt, ahogy mondani szokták. Ilyenkor, a másvilág küszöbén, végrendeletet illik diktálni, de Grózainak egyáltalán nem volt vagyona és így méltatlannak találta volna ilyesmivel fecséreltetni egy állami közjegyző drága idejét. Mégis, mivel töltse el az utolsó negyedórákat? Szeretett moziba járni és az utóbbi időben sok olyan filmet látott, amelyben a haldokló hős előtt végigvonultak életének fontosabb epizódjai.

— Jobb hiányában ezzel fogom tölteni az átmenetet — gondolta és máris hozzálátott az emlékfilm pergetéséhez.

Összesítést csinálva élményeiből, elégtétellel állapította meg, hogy kortársai általában jól bántak vele, mindig ellátták tanácsokkal. Veronka néni, egy kedves távoli rokon képviselte ezen a téren az emberiséget. Jól emlékezett rá még gyermekkorából. Talán hat éves lehetett, amikor Veronka néni, akkor még fiatalos vénkisasszony elkísérte a vadászházig és a lelkére kötötte:

— Ne menj közel a harapós kutyákhoz!

De a harapós kutyáknak elfelejtett tanácsot osztogatni és az egyik véreb közel jött és majdnem széttépte a vézna gyereket.

— Majd kihevered, mire katona leszel — vigasztalták a fiúcskát.

A jóslat bevált. 1915 tavaszán ott szorongott negyvenedmagával a menetszázad vagonjában. Veronka néni megjelent a külső pályaudvaron, kekszescsomaggal cérnakesztyűs kezében és a pöfékelő vonat után kiáltotta:

— Aztán vigyázz magadra!

Vigyázott, egy srapnel mégis nyakon találta, hónapokig feküdt sebesülten a hadikórházban. Itt tanulta meg, hogy a baj nem jár egyedül, beleszeretett egy önkéntes ápolónőbe, egy csupa szemérem, csupa báj és csupa szőke leányzóba. Elmúlt a háború, de a szerelem nem múlt el. Megkérte a lány kezét, nekiadták és az esküvőn Veronka néni könnyes szemmel rebegte:

— Légy boldog, édes fiam!

Megpróbálta, nem sikerült. Kiderült, hogy az ifjú feleség se szemérmes, se bájos nem volt. Éppen csakhogy szült egy fiút, akit Grózai szenvedélyesen szeretett, aztán a nő ellógott tengerentúlra, de mindjárt vitt magával egy jóképű mostohaapát is Grózai gyerekének.

— Nyugodj meg Isten akaratában — mondta ekkor Veronka néni és magyarázgatni kezdte, hogy az asszony sohasem volt valódi szőke, hogy ezzel is enyhítse az elhagyott férj és apa fájdalmát.

És ahogy tovább vetítette a búcsúfilmet, mintha csak háromdimenziósra tárult volna az emlékezés szürke képsorozata, ott állt a betegágy előtt maga Veronka néni, botra támaszkodva, pápaszemmel, közeledve a nyolcvanadik esztendőhöz, de szívósan — életnagyságban. Átadta a két mignont és ájtatosan mondta:

— Gyógyulj meg, drágám!

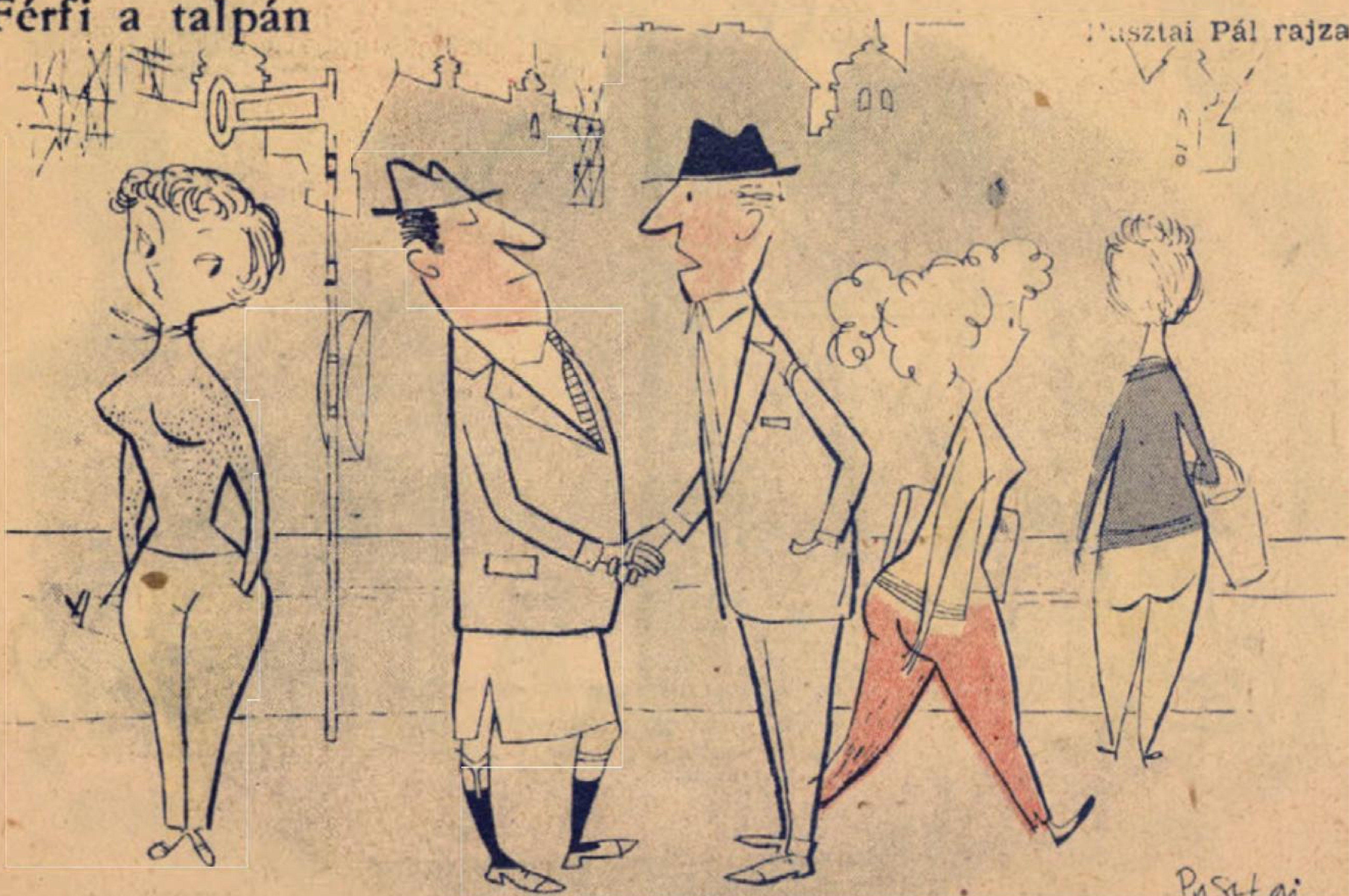
Erre még a végszavakra váró ápolónő is kuncogni kezdett. A haldokló elhatározta, hogy valami rettenetes gorombaságot válaszol Veronka néninek, de már nem volt rá ideje. Az ápolónő suttogva közölte a gyászhírt a kijárat felé tartó látogatóval. Veronka néni élénken visszafordult, a megboldogulthoz lépett és kenetteljesen szipogta az utolsó tanácsot:

— Nyugodj békében!

Stella Adorján

Férfi a talpán

Pusztai Pál rajza

— Uram, igaza van! A nadrág a nőiességet domborítja ki . . .

A humor könyvéből

AZ IDŐSEBB DUMAS egyike volt a legtermékenyebb íróknak. Mintegy 500 kötetnyit írt össze, de arra már nem maradt ideje, hogy saját kéziratait elolvassa.

Egyik színműve kéziratát egyszer egy párizsi színházigazgatónak adta át, aki azt elvesztette. Megkérte az írót, mondja el legalább a színmű tartalmát, Dumas azonban nem emlékezett még a címre sem.

— Fiatal koromban választanom kellett az írás és az olvasás közt — mondta Dumas —, én az írás mellett döntöttem.

*

VERLAINE, a nagy francia lírikus utolsó éveit jórészt kórházakban töltötte, ahol igyekeztek kigyógyítani súlyos alkoholizmusából, de nem sok eredménnyel. Egyik orvosa egyszer szörnyű színekkel ecsetelte az alkohol hatását:

— Sertéseknek adtunk abszint injekciókat, éppen olyan hatással, mintha mérget fecskendeztünk volna az ereikbe — mesélte. — A sertések mája megfeketedett, a szívük eltorzult...

— Dehát hogy is jutott az eszükbe az abszintet sertéseknek adni?! — szakította félbe Verlaine az orvosát.

*

BERT BRECHT nem egy darabjával megelőzte korát. Súlyos szociális mondanivalóit azonban nem méltányolta a közönség. Egyik szatíráját hetenként csak kétszer tűzte műsorára a színház s így is jó, ha félig telt meg a nézőtér.

Brechtet ez csöppet sem keserítette el s igazi iróniával így „értékelte ki" kudarcát:

— Az igazgató meg a rendező üldöz engem. Valahányszor üres ház van, mindig az én darabomat adják.

Még itt nem tartunk

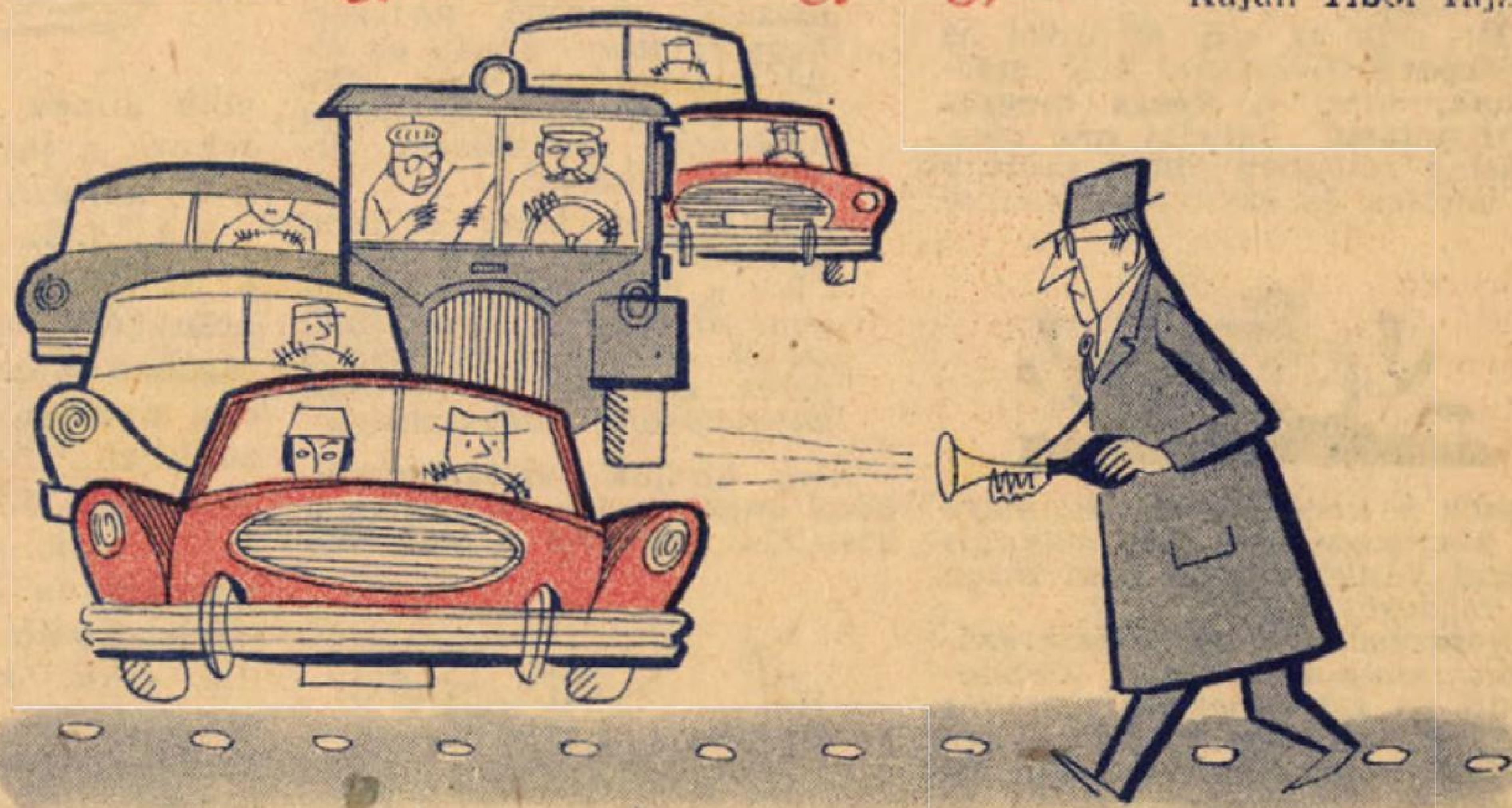
Hegedűs István rajza

— Ebből készítsen egy pár tűsarkút! ...

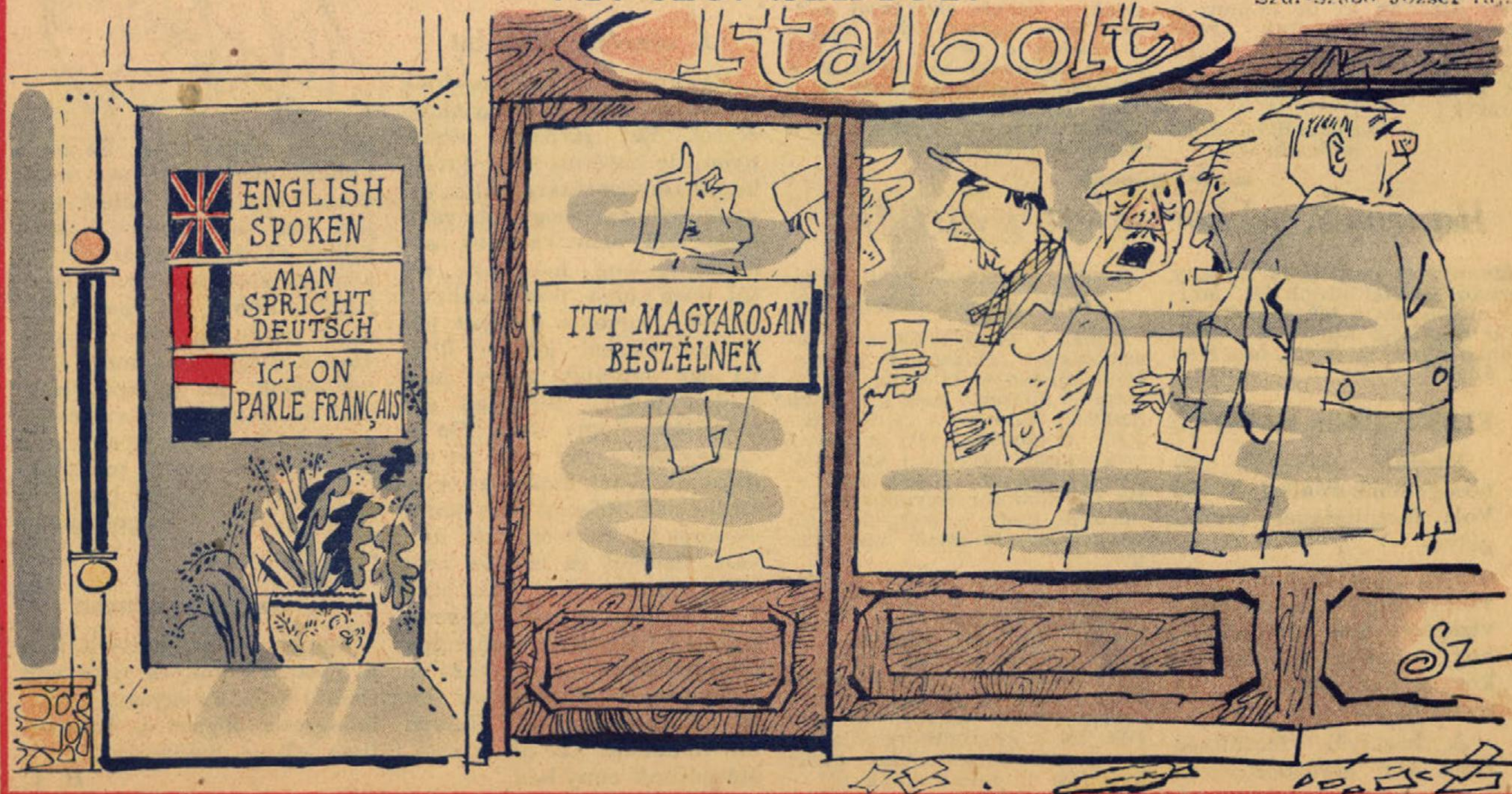
Egy bizalmatlan gyalogjáró

Kaján Tibor rajza

KÉT SZOMSZÉDBOLT

Szűr-Szabó József rajza

Le a bürokráciával!

Egy hosszú tatarozás rövid története

1945: Az Erzsébet királyné út 51. számú ház tetőzete javításra szorul. A húszlakásos ház emeleti lakásaiba beesik az eső.

1948: Háromévi könyörgés után végre munkások jelennek meg a házban és „megjavítják" a tetőt.

1949: A bérlők kétségbeesve veszik észre, hogy újra beesik az eső a lakásokba.

1950: Feldúcolják a mennyezetet, mert félő, hogy beomlik.

1951: Több lakó a konyhába költözik, mert a fedúcozott tető is megrepedezett.

1957. *február:* A tetőzet tovább romlik, a padlásról hull a por, a vakolat. A lakók szinte óránkint ostromolják a Házkezelési Igazgatóságot, de nem történik semmi.

1957. *október 2:* Végre mégis történik valami. A Házkezelési Igazgatóság Mészáros nevű dolgozója megjelenik a házban, megnézi a tetőt, de a lakásokba nem hajlandó bemenni. Kijelenti, hogy ha esik az eső, akkor mindig húzzák a bútorokat arrább, oda, ahol nem éri a víz.

1957. *október 7:* Nagy esemény az Erzsébet királyné úti ház történetében... Tetőmunkások jelennek meg! A munkát azonban nem tudják elkezdeni: az IKV elfelejtett bádogot és bádogost küldeni, mielőtt a tetőfedőket a házba irányította.

Lapzártakor a tatarozás változatlanul nem folyik.

A kőröstarcsai kerékpározók panasza

Kőröstarcsáról műúton járunk évek óta kerékpárral Csárdaszállásra munkába. Az út oda-vissza több mint húsz kilométer.

Ha esik az eső, az útról az árokparti füves útra kell letérnünk, mert a Békés megyei Útfenntartó Vállalat munkásai vastag rétegben *földet* szórtak a műútra és ezzel lehetetlenné

tették a kerékpárosok számára a közlekedést. A föld ugyanis sárrá válik és azon nem forog a ragacsos kerék.

Bosszúságunk megkétszereződött, amikor az úton többhelyütt új figyelmeztető táblákat pillantottunk meg: „Sáros kerékkel a műútra felhajtani tilos!" Az Útfenntartó csinálja a sarat és még ő figyelmeztet bennünket!

Szórjanak inkább homokot az útra. Itt van az út mellett a homokkitermelő hely! Abból nem lesz sár. Vagy talán úgy gondolják a BUV utászai, hogy ők találták fel a mesterséges sarat?!

A Csárdaszállási Á. G. 66 dolgozója

Kifizetődik?...

Kovács János epöli olvasónk a következő levelet kapta a Tokodi Mélyfúró Vállalattól:

„Vállalatunktól történt kilépése alkalmával Ft. 1.34 összegű maradó tartozást hagyott hátra, amely az által keletkezett, hogy több munkabért vett fel, mint amennyit munkájával érdemben hozott.

Felkérjük, hogy a fenti tartozását 8 napon belül a csatolt befizetési lapon átutalni szíveskedjék, mivel ellenkező esetben a peres eljárást megindítjuk követelésünk behajtására."

Nem tartjuk valószínűnek, hogy ennek a kis összegnek a behajtása növelné a Mélyfúró

Vállalat pénzügyi keretét. Ha pedig a három aláírással ellátott levél portódíjához hozzászámítjuk a gépíró munkáját és az ügyintéző ténykedését, a követelés nyilvántartását és a jogi eljárást, bizonyos, hogy a vállalat még rá is fizet erre a nagy precizitásra.

Ha rossz, akkor miért gyártják?

Mennyi ellentmondás néhány sorban! — kiáltottunk fel, amikor elolvastuk a Műszaki Gumigyár Minőségi Ellenőrző Osztályának nyomtatványát, amelyen ez áll:

ELEKTROMOS KESZTYŰ

Műszaki Gumigyár Minőségellenőrző által 10 000 Volt feszültséggel levizsgálva-

Figyelmeztetés! a 10 000 Volt feszültséggel való megvizsgálás csak azt jelenti, hogy a boríték felbontásakor a keztyűk épek és sértetlenek.

A kesztyűk feszültség alatt álló berendezéseken való munkánál *nem nyujtanak feltétlen biztonságot.*

Tehát a MEO 10 000 volt feszültséggel „levizsgálta" a kesztyűk minőségét és áruba bocsátotta — állapítja meg levelében Kulcsár Kálmán, a „Kontakta" gyár dolgozója, aki az ilyen elektromos ügyekben szakértő, hiszen árammal dolgozik. — De ugyanakkor figyelmezteti a vevőket, hogy a kesztyűk nem nyújtanak feltétlen biztonságot.

— Ki meri az ilyen kesztyűket felvenni és ki mer ezekkel nyugodtan dolgozni? — kérdi tőlünk Kulcsár Kálmán, és még megjegyzi, hogy ezeket a csodakesztyűket fel sem lehet húzni, olyan kicsinyek.

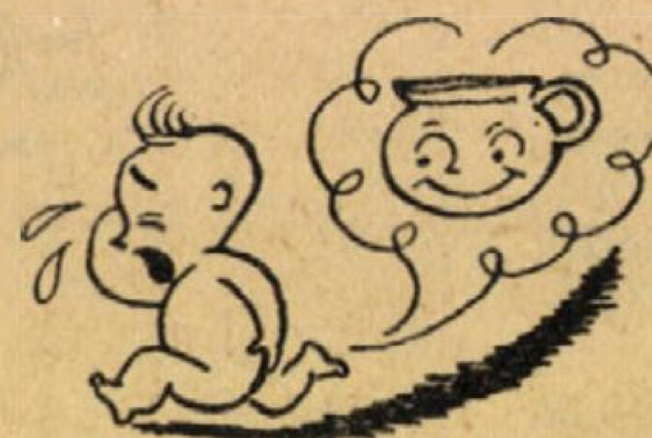
Olvasónkkal együtt kérdezzük: ha a kesztyűk nem nyújtanak biztonságot, akkor miért gyártják és miért adják el?

Szerény javaslatok

Nem tudom, hogy az alábbi ügyben kik az illetékesek. Felkérem tehát az illetékteleneket, hogy ők is olvassák el. Mert hátha az illetéktelenek az illetékesek. Mivelhogy alábbiakból kitűnik majd, miszerint az illetékesek igen illetéktelenek.

1. szerény javaslat

Abból az alkalomból, hogy vásárolni akartam egy kisgyerek számára egy kisgyereknek való hogyishijjákot... Szóval egy vízöblítés nélküli, fülönfogható, praktikus és úgyszólván nélkülözhetetlen edényt. Ez a hét elején történt. S a kisgyerek pillanatnyilag még mindig visszatartja legtermészetesebb érzelem-kitöréseit, mivelhogy közölték velem: az illető edény nem iparcikk, nem kereskedelmi cikk, hanem hiánycikk. És igazuk volt. Mert ez az illető

cikk annak az illető kisgyereknek a legnagyobb mértékben hiányzik.

JAVASLAT. Nem tudom, ki felelős ennek a cikknek a hiányáért, amelynek előállításához és használatához minden nyersanyag fellelhető hazánkban. Nem vezet tehát személyes elfogultság, amikor azt javaslom, hogy az illető számára is legyen hiány az efféle, korához és termetéhez illő cikk, hogy lángpallósú arkangyalok űzzék ki a vízöblítéses paradicsomokból. És használjon pelenkát és guminadrágocskát mindaddig, amíg cikk lesz a hiányból.

2. szerény javaslat

És különben is, hagyjunk fel végre ezzel a hiánycikkezéssel. Ezt javaslom szerényen, de határozottan. Javaslatom támogatására bátor vagyok felhozni, hogy ha valamire ami nem kapható, azt mondjuk, hogy hiánycikk, attól még nem lesz kapható. A nyílt, egyenes magyar jellemhez sokkal jobban illik, ha azt mondják: nincs. Még sokkal jobban illik, ha azt mondják, hogy: van. De a *„hiánycikk"* nem csak az érdekeimet sérti, hanem a nyelvérzékemet, fülemet és a józan eszemet is. Mert cikk az, ami van. Például ez is. Ha nem lenne, akkor — nem cikk lenne, hanem egyszerűen semmi. És ha a helye történetesen üres maradna, akkor senki se mondaná, hogy *„nini, mi van itt, hiánycikk van itt"*. Hanem azt mondaná: itt nincs cikk. Maradjunk ennyiben.

3. szerény javaslat

Ez viszont a gázamat illeti. Amely tegnap óta ugyancsak hiánycikk. Mert nincs. Tegnap még megvolt. De vesztemre, megjelentek a gázművek Királyi Pál utcából kiküldött munkatársai. És addig javítottak és javítottak, amíg a gázamból hiánycikk lett. Megszűnt. Elillant. Bedugult. És ez eddig még rendben van. Illetve ez sincs rendben. De az már a legkevésbé sincs rendben, hogy felhívtam a Gázművek hibabejelentőjét... Illetve még ez is rendben van. Mert a hibabejelentő nem hiánycikk. És a hiba sem hiánycikk. De amit a hibabejelentőben mondtak? Azt mondták, hogy a kerületemben rengeteg baj van a gázzal és rengeteg a panasz, mert gyakran megesik, hogy a kiküldött munkatársak elmennek, javítanak és az eredmény: dugulás. És mivel ilyen sok helyen elrontották a gázt, hát legalább egy hétig kell várnom, amíg kijönnek és úgy megjavítják, hogy a szomszédban is eldugul.

JAVASLATOM: a Gázművek adja át tapasztalatait mindenkinek, akit illet. És ezentúl, ha a vendéglőben azt mondom a sertésbordára, hogy kissé zsíros, akkor vigyék el és hozzanak helyette lerágott csontokat. És ha az ékszerésznél azt mondom, hogy a gyűrű kicsi, akkor hozzanak helyette

egy hüvelykszorítót. És ha a villamosmegállónál azt mondom, hogy ejnye, miért nem jön már a villamos, akkor jöjjön és gázoljon el. És ha a könyvesboltban azt mondom, hogy a könyv unalmas és elalszik rajta az ember, akkor vágják a fejemhez, mert attól felébredek. És a cipőboltokban áruljanak cipőket, előregyártott lyukas talppal, és ha nem lyukas, akkor mondják: oppardon, kis gyári hiba, majd visszaküldjük, megreklamáljuk. És...

4. szerény javaslat

esetleg mégis javítsák meg a gázamat, aminek nem volt semmi baja. És egyszer, egyetlenegyszer legyen a hiba — üsse kő! — hiánycikk.

H. L.

Pesti tudósítónktól

Fontos elhatározásra jutottam: nem fogok vadászni. Pedig már gondosan áttanulmányoztam a Vadász-zsebnaptárt, és sok hasznos tudnivalóval gyarapodtam. Sajnos, a VIII. fejezet olyan tiltó rendelkezéseket tartalmaz, amelyek szabadságjogaimban korlátoznak. A 41. paragrafus 1. pontja szerint „Vadászni csak lőfegyverrel szabad." Ami azt jelenti, hogy sem tányéraknával, sem furulyával, sem propagandával nem ejthetek el egyetlen vadat sem. A 42. paragrafus b) pontja szerint pedig „tilos a vadászat repülőgépről, gépkocsiról, általában motoros járműről".

Hogy én ne vadászhassam repülőgépről?

Ugyan kérem! Akkor inkább hagyom az egészet!

*

Isten látja lelkemet, nem szeretek tréfálkozni disszidáltak sorsa fölött, s amikor meghallottam, hogy X. és felesége, akik Belga-Kongóba vándoroltak ki, s ott szétváltak, szomorúan tűnődtem: a trópusokon is elhidegülnek egymástól a házastársak?

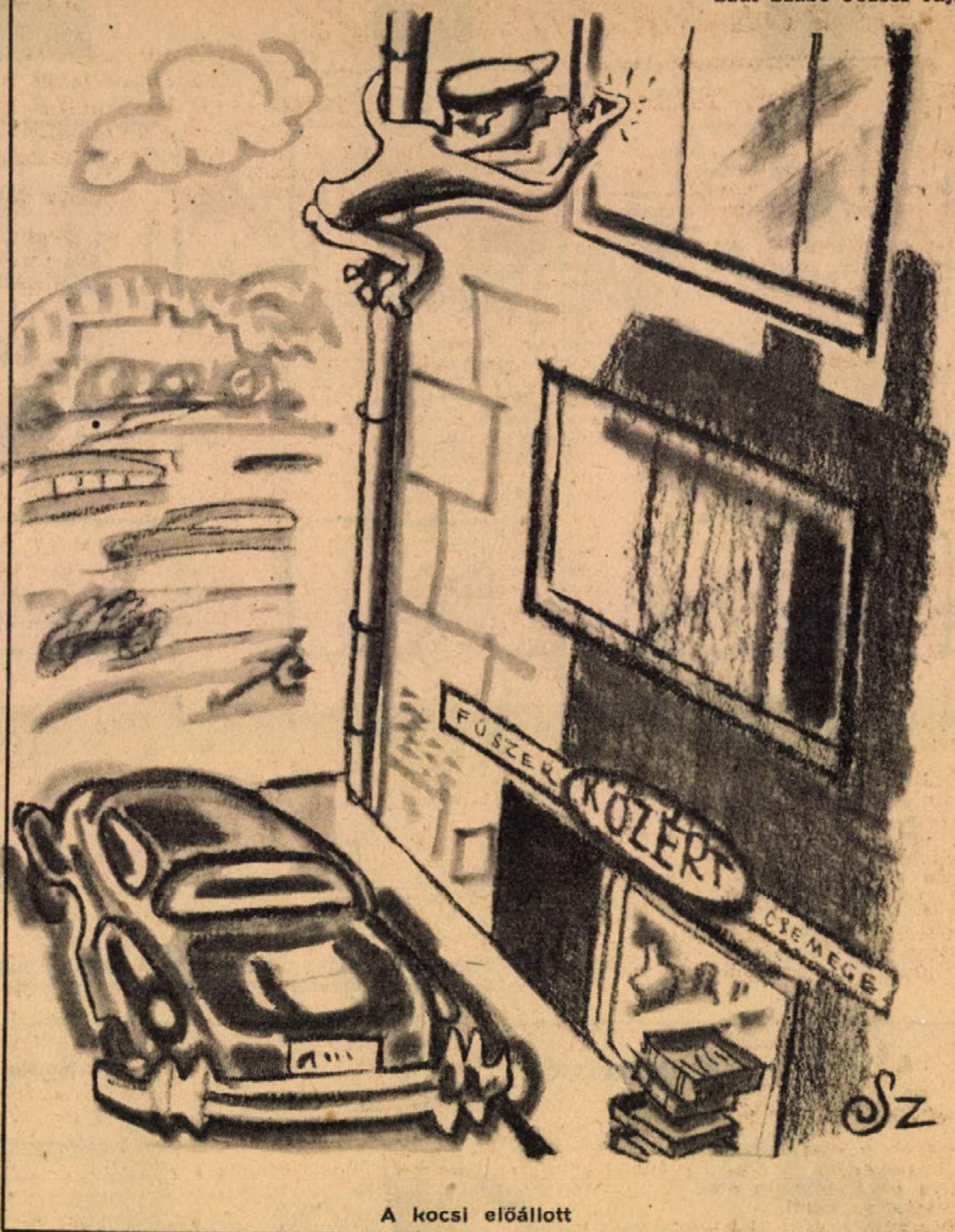
*

A társszerzőket mindig tiszteltem, noha sohasem tudtam elképzelni, hogyan osztják meg egymás között az írnivalót. Az „Aranyborjú"-ból, vagy a „Tizenkét szék"-ből mit írt Ilf és mit Petrov, hogy csak egy példát említsek. De mit szóljunk olyan esetekben, amikor az alkotó, haló poraiban egyszer csak arra ébred, hogy társszerzője van. Ilyen meglepetés érhette Liszt Ferencet, amikor a másvilágon a keze ügyébe akadt egy rádióműsor, s abban Liszt—Darvas szerzeményű zeneszámra akadt. Bartók Béla a Bartók—Szebenyi szerzői társuláson akadhatott fel. Néhány évtizede ez volt olvasható könyv-árjegyzékekben: Madách— Pintér: Az ember tragédiája. Madách Imre, persze, nem ismerte Pintér Jenő tankerületi főigazgatót, de ha ismerte volna, akkor sem osztotta volna meg vele a Tragédia alkotásának terhét. Pintér bizonyos magyarázó jegyzetekkel látta el a Tragédiát, s úgy vélte, ezzel 50 százalékra kiegyezhet Madách Imrével.

f. l.

Tilos a duda

Szür-Szabó József rajza

A kocsi előállott

Bangkoki életkép

A londoni „Daily Mirror"-ban érdekes cikk jelent meg Thaiföld fővárosáról, Bangkokról. A cikkíró, John Walters egy ópiumbarlangot látogatott meg, ahol ópiumon kívül pálinkát és leányokat is lehetett kapni, s ha valakinek kedve szottyant egy kis hazárdjátékra, arra is volt alkalom. Az angol újságíró ezenkívül megdöbbenve látta, hogy két vendég véres verekedésbe kezd.

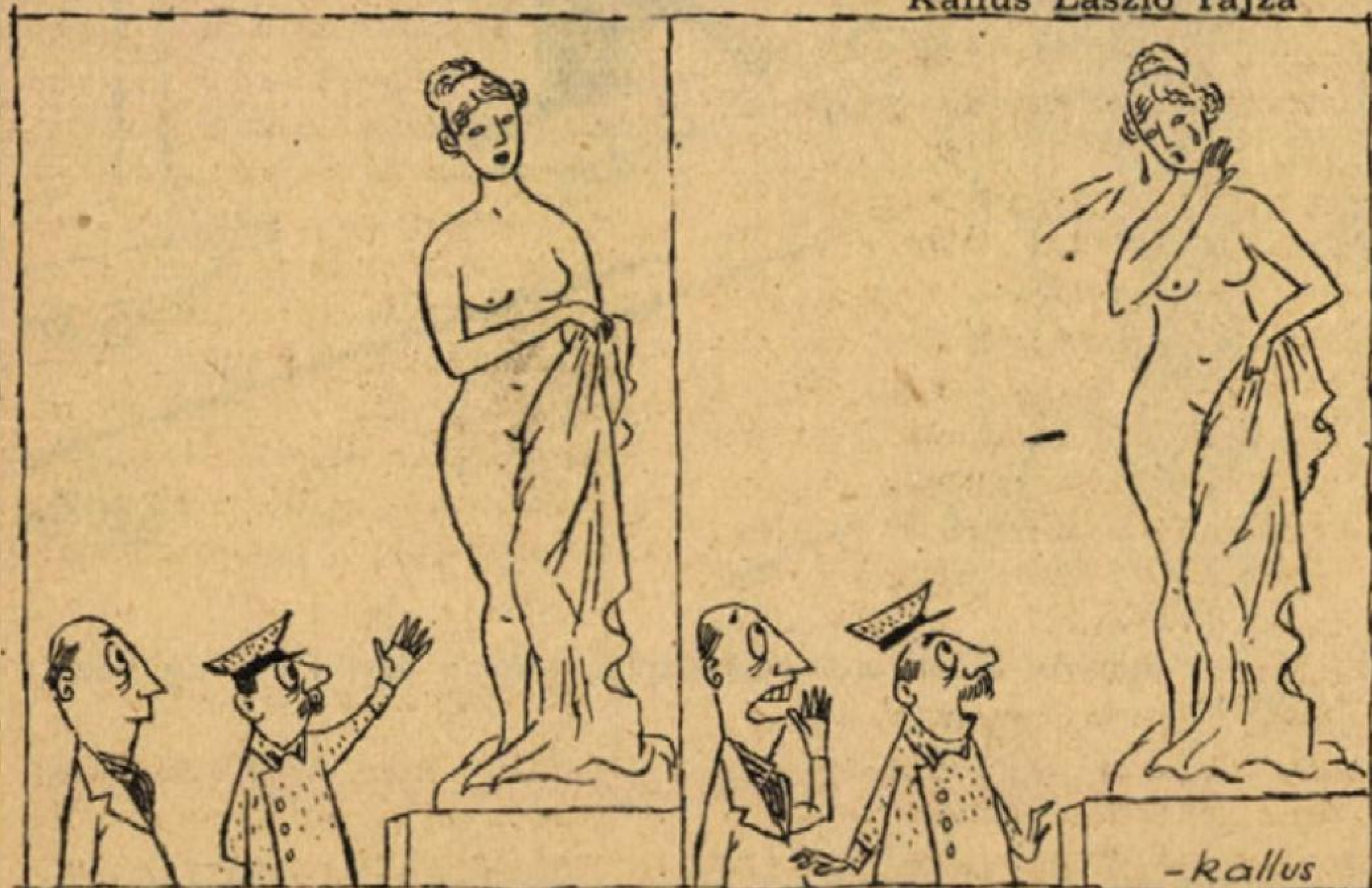
— Értesíteni kellene a rendőrséget! — súgott a tolmácsához.

— Ne beszéljen csacsiságokat — mosolygott a tolmács —, ez az ópiumbarlang a rendőrségé!

(—)

Hiúság

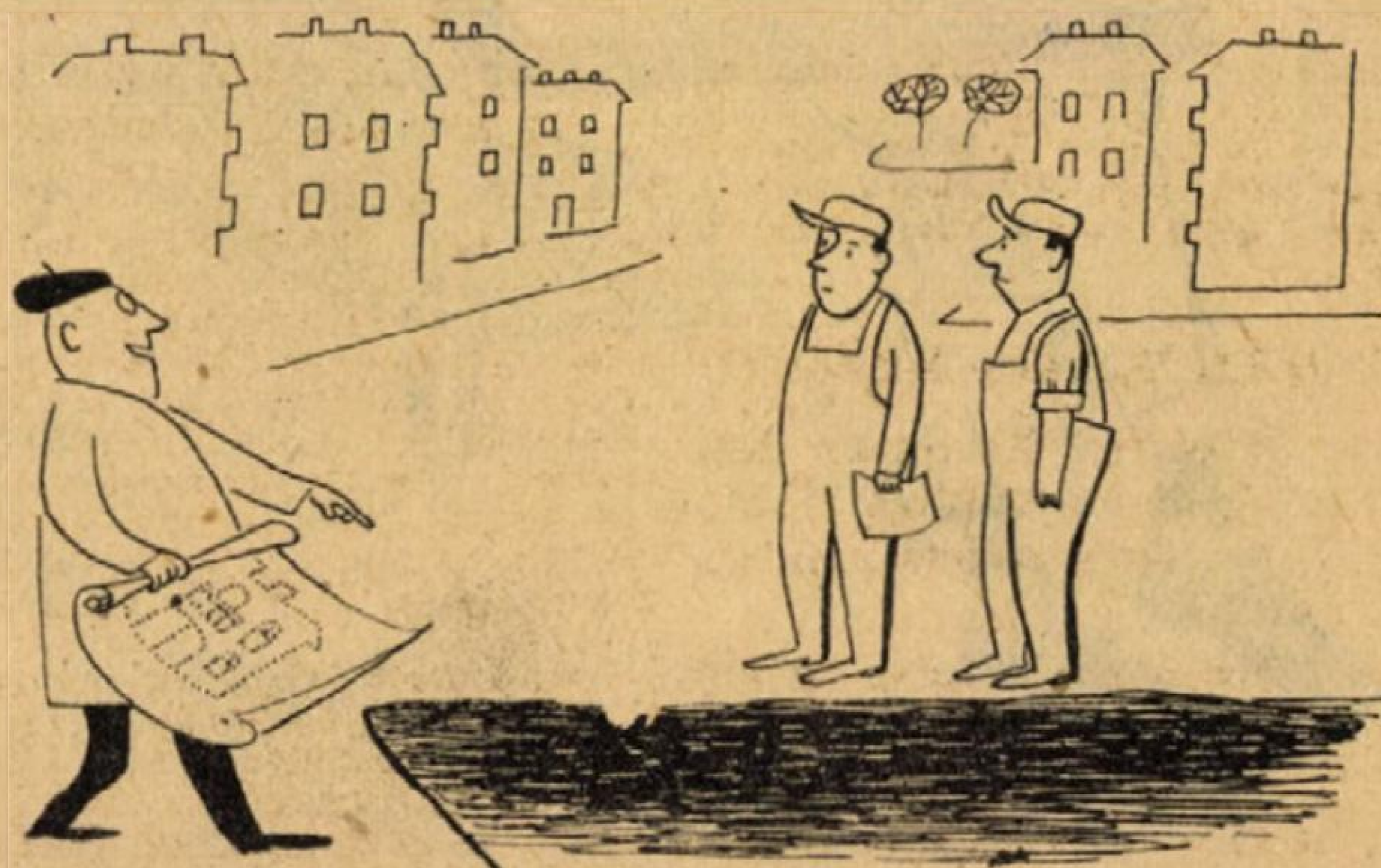
Kallus László rajza

— Ez a szobor kérem, pontosan kétezer éves...
— Tévedés, csak ezerkilencszáznyolcvankettő leszek májusban...

Tervszerű városépítés

Vasvári Anna rajza

— Ide egy műemlék jön...

AZ ELSŐ NYUGODT ÉJSZAKA

Réber László rajza

— Mindenki alszik, nővérke? Mit adott be nekik?
— Semmit. Előfizettük az egész magyar sajtót...

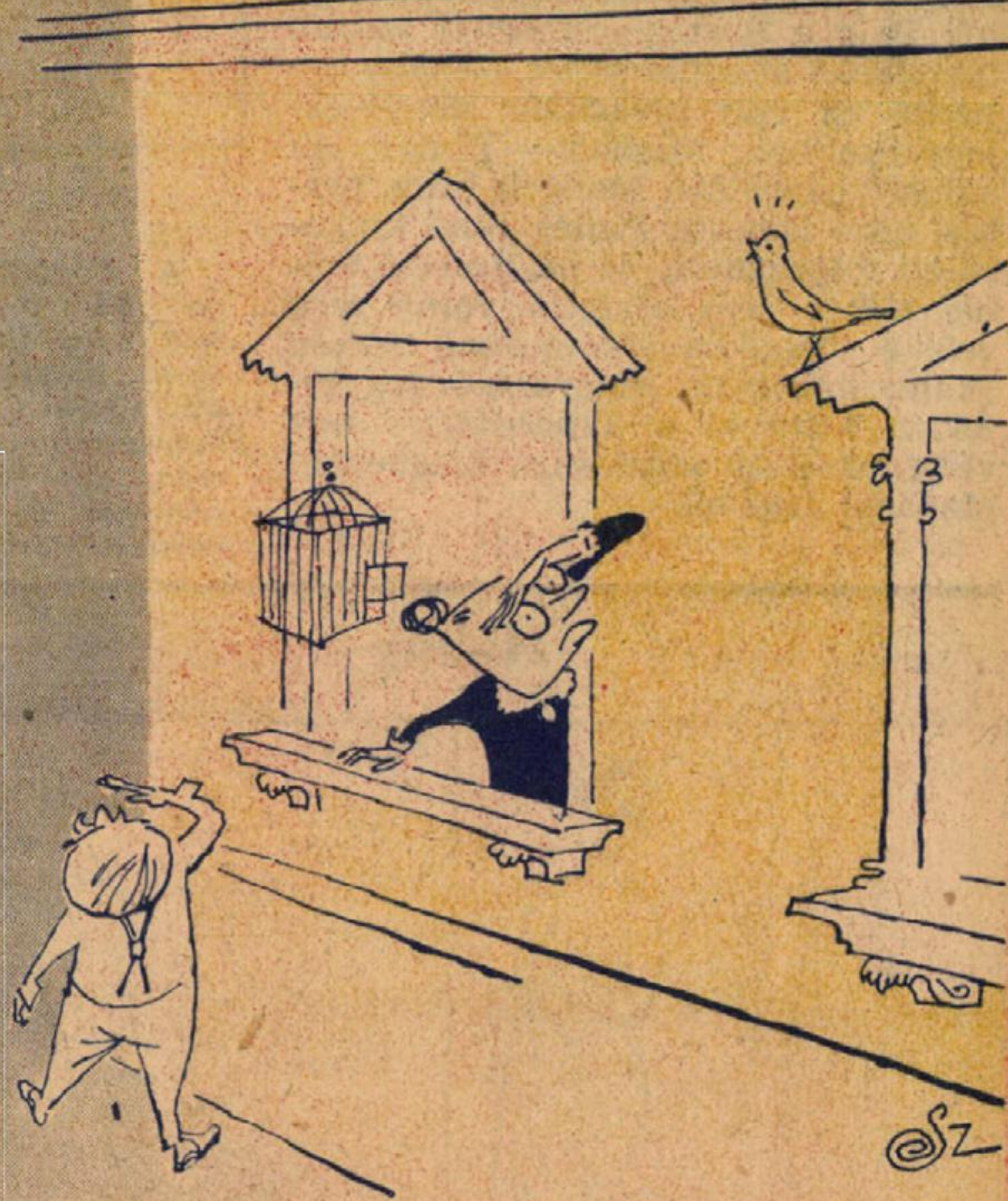
Kultúréhség

Szegő Gizi rajza

Szökött kanári és a mimikri

Szür-Szabó József rajza

— Remek! Ezen a kanárisárga házon senki se fog észrevenni!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.